

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

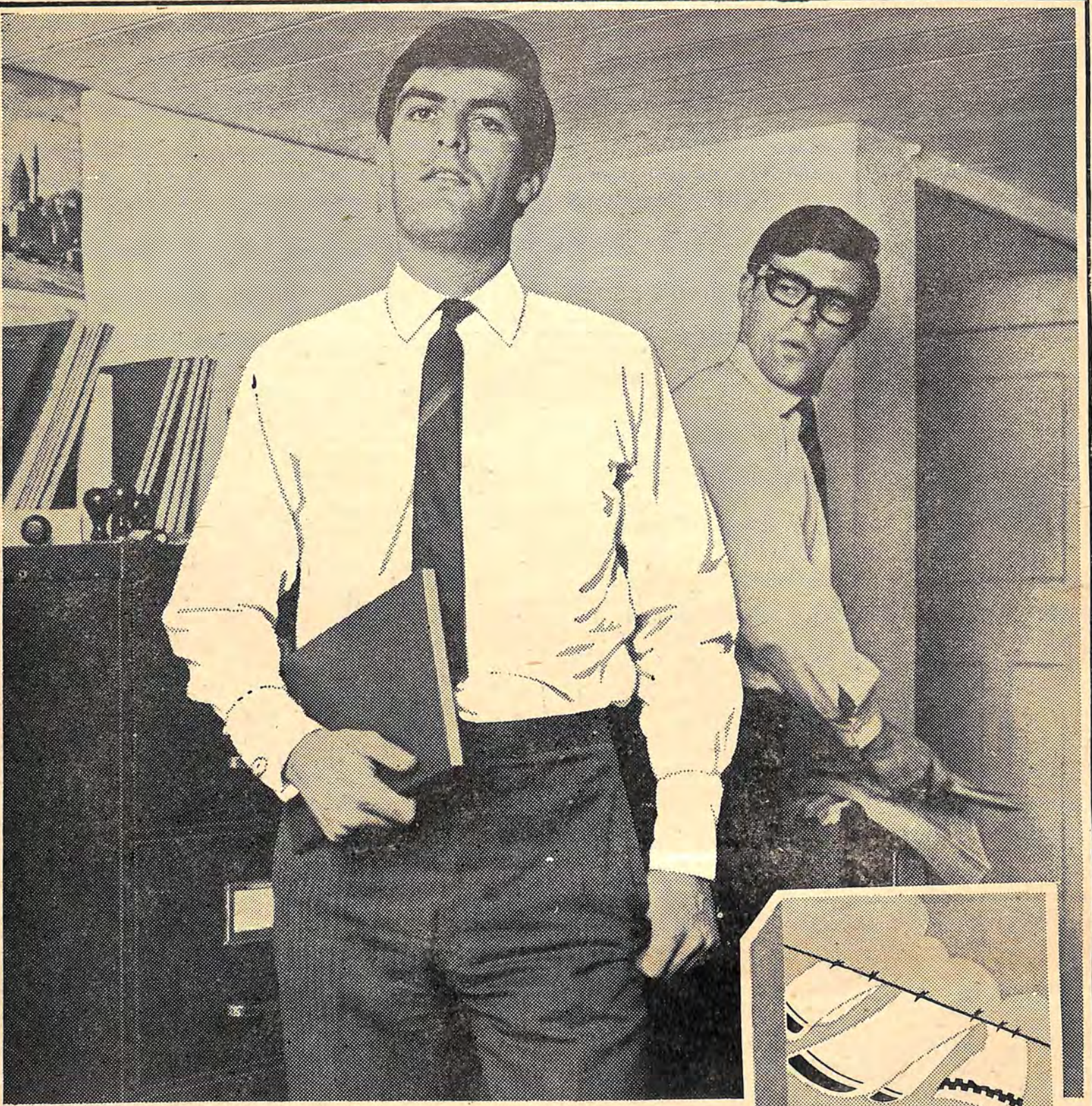
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kıkkıllık

Politikacı — Burada dinlenmeme hiç
imkân yok... Kapalı oturumdan
kurtulduk, açık oturuma düştük!

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği, Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 29 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Temmuz 1967

Masallardan masallara...

BAZI kimseler vardır, dünyanın öteki ucunda yaşadıkları halde evimizin içinde gibidirler. Çoluk çocuk, büyük küçük arasında, çok yakın birinden bahsedilircesine anılır isimleri. Sözelgeşi evin kızı:

— Süreyya film çeviriyormuş, dediği zaman, hiç kimse:

— Süreyya kim? diye sormaz.
— Brigitte kocasıyla geçinmiyormuş...

— Vah zavallı!
— Sophia Loren'in çocuğu olmuyormuş...

— Talihsiz kadın!
Gecekondu mahallesinde bulasık yıkayıp çamaşır çitileyerek ömür tüketen ve saçını süpürge edip yaşamaya çalışan nice genç kız, gazetelerin ucuz haberlerinde bir dram arar; kraliçelerin talihsizliğine, ünlü yıldızların bahtsızlığına ağlamak için hazırdır o... Eskiden peri padişahının kızına acırdı:

— Kaf dağının ardında periler padişahının bir güzel kızı varmış. Prenses o kadar güzelmış ki yüzüne kimse bakamazmış. Padişah, kızının bir dediğini iki etmemiş. Ne var ki mutlu değilmiş Prenses...

Uzun kış gecelerinde masalların beşiğinde uyutulurdu çocuklar... Şimdi devir değişmiş, masallar ninelerin dilinden gazetelerin sayfalarına geçmiştir. Ajanslar, modern padişahların prenseslerine ve prenslerine sarılmışlardır:

— Amerikalı konserve kralının onaltı yaşındaki kızı bir seyyar satıcıya kaçtı!

— Patagonya prensesi «mutlu değilim» diyor.

— Çelik kralının oğlu bir tezgâhtar kıza âşık oldu.

Artık kim bilmez Prenses İra Fustenberg'in gönlü hikâyelerini?... Güzeldi, soyluydu, gençti, zengindi İra... Bir kontla evlendi, mutluluğun tadına varamadı... Nur topu gibi iki yavrusu oldu, mutluluğun tadına varamadı... Brezilyalı Baby Pignatari adında bir hovardaya kaçtı, mutluluğun tadına varamadı. Şimdi film çevirmek, yıldız olmak yollarında şansını deniyor, ama gene gönlünce bir dünyanın özlemlerinde ve çılgınlık arzuları peşinde gazetecilere demeç veriyor:

— Sinema güzel şeydir, filmlerde çırpıplak soyunmak istiyorum.

Ve sabahları evin reisinden arta kalan gazeteyi okuyan çoluk çocuk, Prenses İra'nın macerasını adım adım izleyip kendince ahkâm çıkarıyor.

Eskiden, anneler ve babalar, dadıların, yengelerin, arap bacıların, komşu hanımların çocuklara anlattıkları masalların «terbiye» olmasına dikkat ederlerdi. Şimdi modern masallar, gazetelerin birinci sayfalarında edepsizliğin ve ahlâksızlığın propagandasını rahat rahat yapıyorlar.

Ve Türk töresinin mantığı evlerimizin çatısı altında yavaş yavaş kayboluyor. Süreyya artık sayısını kendisinin de şaşırdığı âşıklarında saadeti bulamayınca:

— Vah zavallı mahzun kraliçe!... diye handiyse ağlayacak evin büyük kızı. Bir akli başında kişi çıkıp da:

— Ayol, bu ne kendini bilmezlik! Bu şımarık ve ne oldum delisi bir kadının tâ kendisi! diye konuşamıyor.

Alçak göntüllülük, sadelik, diye bir göreneğimiz vardı. Dünyayı şımarıkların şımarıklıkları diye belledikçe ne kadar meziyetimiz varsa unutacağız. Her delikanlı Kerim Han özentisinde, her genç

kız Süreyya havallığında mutluluk aradıkça ve beyazperdeden toplum katlarına dalga dalga ahlâksızlık yayıldıkça sağduyumuza cankurtaran simidi atmaktan başka çaremiz kalmıyacaktır.

Bir zamanların ağzı var dili yok gençlerini elbette aramıyoruz. Babasının seçtiği kocayı, yüzünü görmeden:

— Sız nasıl münasip görürseniz beybabacığım, diye kabul eden genç kız tipi aklın ve mantığın aydınlığından uzakta yaşar. Böyle usuller geçmişin sararmış sayfaları arasında hazin çağrışımlar yaratan kurumuş çiçeklerdir. Kendi kafasını kullanan, kendi hayatı konusunda karara varabilen insanların dünyasıdır Yirminci Yüzyıl... Kafes arkasındaki yaşayışın masallarına çoktan allahaismarladık dedik.

Ne var ki, dünyamızın tâ ötesinde sivrileşmiş zıplarlıklara özenmekle, peri padişahının masallarına özenmek arasında çok bir fark yoktur. Gençliğimizi bir

Akbaba

İLÂVELİ

Yaz Sayısı

Bütün iki orta sahife

plâj fıkra ve karikatürleri

Gelecek sayımızı bekleyiniz

masal dünyasından kurtarıp daha kötü bir masal dünyasına bağlamak hoş bir şey değil... Osmanlı İmparatorluğunda hep masal söylenmiştir, Cumhuriyet devrinde bu âdete devam etmek gençliğimize bir şey kazandırmaz.

AKBABA

Gecekonducular, Haşim İşcan'ı Johnson'a benzettiler. — Gazeteler —

Çiçek Aşısı

Muzaffer
İZGÜ

ÇİÇEK aşısına dair kaymakam-
lığın yazısını alır almaz, çanta-
mı, ilaçlarımı, iğnelerimi ha-
zırladıktan sonra, atıma binerek
Hoşbeşik köyünün yolunu tuttum.
Yaptığım programa göre, ilk kez bu
köyden başlayacaktım aşıya...

Beşbuçuk saat at üzerinde gittik-
ten sonra Hoşbeşik köyüne geldim.
Gerçi, belki daha erken de varabi-
lirdim ama, ilçeye yeni tayin edil-
miş olduğum için buraların yaban-
cısıydım...

Köyde, beni muhtar karşıladı:
— Hoşgeldin bey! dedi.
— Hoşbulduk, dedim.

— Hayrola bey?
— Aşı yapacağız.
— Ne aşısı?
— Çiçek!...

— Çok iyi. İnsanlara mı?
— Tabii insanlara.
— Zor beyim.
— Zor olan ne?

— Olmazlar da ondan beyim.
— Nasıl olmazlar?
— Olmazlar beyim!...

— Ama, çiçek salgını var.
— Uğramaz burya beyim.
— Sen köylüyü topla kahveye!
Biraz sonra baktım, köy bekçisi
hem düdüğünü öttürüyor, hem de:

— Hey ehali, gasabadan pangacı
geldi, sizinden giredi lâfını gonaşa-
cak!... diye bağırıyor.

Muhtara:
— Yahu, ben bankacı falan de-
ğilim, dedim.

— Sen bilmen beyim bu işleri. Öy-
le, aşı maşı dersek, bi tekini toplı-
yamak. İşin içine para lâfını gata-
can ki, millet toplanı.

Biraz sonra köyün biricik, isli
ve rutubetli kahvesi tıklım tıklım
köylüyle dolmuştu. Ayağa kalktım:

— Köylü kardeşlerim, dedim. Şim-
di sizlere, insanlığı mahveden, girdi-
ği yerde felâketler yaratan bir konu-
dan bahsedeceğim...

On tarafta oturmakta olan pala
bıyıklı biri:

— Beyim, ilkin girediden ağnat,
sonam hekâyenî ağnadın, dedi.

Kızdım:

— Ben buraya krediden bahset-
meğe gelmedim!

Muhtar araya girdi:

— Yahu, diğneyin hele... Bakın,
size memur bey çiçekden bahsedec-
cek, dedi.

— Ne çiçeği? diye köylüler sor-
dular.

— Hastalık çiçeği.

— Ganişer mi bu?

— Yoo, dedim.

— Ölese niye dinniyek beyim?

— Ama, çiçek de öldürür...

Arka taraftan bir ihtiyar ayağa

kalkarak:

— Beyim, dedi, camiye gedecem,
ne diyecesen çabık de!

— Size çiçek aşısı vurmağa gel-
dim.

Hepsi birden ayağa fırladılar:

— Ne aşı mı? diye bağırıyorlar. Son-
ra muhtara dönerek:

— Ula Irıza, boşuna ismini Gay-
pak Irıza gomaşılar, bizi gandır-
dın gene, dediler.

— Yahu köylü kardeşlerim, durun
yahu, size çiçeğin neler yaptığını an-
latayım, ondan sonra gidin.

— Yoh beyim yoh. Biz biliyok.
Çoh duyduk bu lâfları. Bu hasdalık
n'aparmış, evi hepsi öldürmüş...

Aşı olmazsak, tüm ev halkı gıvrana
gıvrana ruhunu teslim edermiş. Gar-
nımız tok beyim bu lâflara, tok...

Biz, inne minne vurdurmuyok.

— Yahu, bu iğne değil, çizik.

— Çızık mızık. Anlamak biz öyle
şeyden.

Kahve bir anda boşaldı. Muhtar:

— Dimedim mi beyim? dedi, bun-
lar furdurmazlar diye.

— Neden?

— Bilmem vallaha nedenini ama,
furdurmazlar işde. Ama, gönülün
galmasın, gel bana fur!

İyice canım sıkılmıştı. Çantam-
dan, ilâci ve iğneyi çıkarırken, muhtar:

— Beyim, ağrıdıyorsa, az fur hal
dedi.

— Yahu iki çizik atacacağım.

— At beyim at, amma işden güç-
den galmayım da...

Korka korka uzattı kolunu. Aşısı-
nı yaptım:

— Hani acıdı mı? diye sordum.

— Yoo, sinek ısıtır gibi oldu.

Yok beyim, vallaha şu kövli mille-
tinde akıl denen şey yoh. Hökümat
bu gadar mesarif etsin, aşıcı gön-
dersin, sen gel aşı olma da kaç.

Kalktı, kahvecinin kolundan ya-
pıstı:

— Gel ulan buraya, dedi.

O koskoca adamı görecektiniz,
sanki ameliyat edecekmişiz gibi bö-
ğürüyor:

— Giyma baa mıkdar, gıyma baa
mıkdar, diye yalvarıyordu.

— Ula gel, altı üstü iki cızık.

— Gurban mıkdar, şu duvardaki
senin cızıkların hepsini silem, tek
baa gıyma!

Sinirimden, deli gibi fırlamışım a-
damın üzerine. Muhtar, o sırada
kahveciyi yere yıkmıştı. Bana:

— Boğazına bas, boğazına! diyor-
du.

Sinirimden ne yaptığımı bilmiyo-
rum. Adamın boğazına basmışım...

— Fur şindi, memur efendi, golu-
nu eyicene yakaladım, kaçamaz!

Adam, bir debeleniyor, bir bağırı-
yor, demeyin gitsin:

— Baa acımıyorsunuz, bari çolu-
ma çocuğuma acıyın!...

Aşığı yapmağa muvaffak oldum.
Etti iki!...

— Var mısın memur efendi? dedi
muhtar.

— Neye?

— Yakalayak şu herifleri!

Yeni mezun, ideal bir sağlık me-
muru, başka ne düşünebilir ki:

— Varım, dedim.

Çıktık kahvenin önüne. Daha biz
içerde kahveciyle cenkleşirken, bir
tek kimse kalmamış ortalıkta. San-
ki, pasif korunma varmış gibi, her-
kes evine kaçmış, kapısını sürgüle-
miş...

— Şöüle bi dönek beyim, belki
bir iki denesini dutarık.

Aynı bir avcı gibi, sokaklardan a-

dımlarımızın ucuna basa basa yürü-
yoruz. Çeşmenin başında ellilik bir
adam su içiyor... Muhtar:

— Sen şurdan dolan, ben burdan,
gısdıralım, dedi.

Çeşmenin arkasından dolandım. A-
dam bizi görünce başladı kaçmağa.

Hem de ayakakabılarını çeşmenin ba-
şında bırakarak... Adam kaçır, biz
koyalız... Bir tarlayı boydan boya
aştık... Ne de olsa gençlik var, a-
damı tarlanın öte başında yakala-
dım. Adam, hem soluyor, hem de:

— Beyim, ben seni öteki dünyada
nerde bulam? diyor.

— Ulan ne yapacaksın beni öteki
dünyada?

— Günahmış beyim, günah!... Ho-
ca dedi... Hasdalığı, Allah verir, Al-
lah alırmış, gul garışamazmış bu i-
şe. Hem Allah, sevdiği guluna verir-
miş hasdalığı.

O sırada muhtar da yetişmişti.

İkimiz iki yandan, adamı karga tu-
lumba yıktık yere... Ve aşısını yap-
tım.

O gün, akşama dek, ancak beş
kişiye aşı yapabildim. Ama köyü on
kez koşu koşu dolandıktan sonra.

Muhtar:

— Artık kimse dışarı çıkmaz be-
yim, dedi.

Yorgun argın kasabaya döndüm.

Doğruca kaymakamın evine gittim:

— Olmadı beyim, dedim.

— Ne olmadı?

— Aşı... Köylüler aşı olmuyorlar.

— Baytarı götürmedin mi?

— Hayvan aşısı değil bu kayma-
kam bey!

Güldü:

— Toysun daha, dedi. Bizim mem-
lekette, köylere aşı vurmağa gide-
ceğin zaman baytarı da yanında gö-
türeceksin!

— Vallahi bir şey anlamadım e-
fendim.

— Anlamazsın, anlamazsın... Yar-
rın giderken baytarı da götür, o bi-
lir işini!

İkinci günü, aynı köye baytarla
gittik. Köylü nasıl eğiliyor baytarın
önünde, nerdeyse yere kapanacaklar.

Daha biz kahveye oturmadan iki
tepsi yemek gelmişti. İçinde sadece
kuş sütü eksik... Biz, kahvelerimizi
içtiğimiz anda, köylün meydanlığı,
ineklerle, öküzlerle, buzağılarla dol-
muştu. Hatta, öne geçmek için bir-
birleriyle kavga ediyorlardı. Baytar:

— Hazır mısın? diye sordu.

— Hazırım, dedim.

Ayağa kalktı:

— Köylüler, diye bağırıyor, son za-
manlarda, insanlarda olan ve insan-
lardan sığırlara bulaşan bir hasta-
lık, çevrenin tüm sığırlarını kasıp
kavurmaktadır.

Köylüler:

— Aboooov, dime lan baytar efen-
di? diye hayretle gözlerini açtılar.

— Bu hastalık, geçen ay içerisin-
de, ilçemizden dörtüz hayvanın ö-
lümüne sebep oldu...

— Aman baytar efendi, ocağına
düştüki!...

— Şimdi kollarınızı sıvayın! Sizin
aşılarınızı, sağlık memuru arkadaş,
sığırlarınızınkini de ben yapacağım!

Sanki, altına hücum varmış gibi,
köylü masama saldırdı:

— Aman çabık fur sağlık efendi.

İçimden:

— Sizi gidi hınzırlar sizi, dedim.

Dün, zorla aşı yaptığımız kahve-
ci kolunu sıyırmış:

— Fur beyim, diyordu.

— Sen dün oldun, dedim.

— Fur beyim, fur, artık mal göz
çıkarmaz ya! İki kere olursak daha
eyi olur.

— Dün, neden zorluk çıkarıyor-
dun?

— Ne bilem ben beyim. Sen heç
hayvan lâfi etmedin ki!

— Sığırlar sizden kıymetli galiba?

— Sen ne diyon beyim? Köv ye-
rinde, bi çocuk, bi gucak oduna mal
olur amma, bi sığır almak için, ha-
zine ilâzım... Nirde bizde beş gurus.
Bi de sığır ölürse, o zaman işde,
Orta Doğu heç galır bizim yanımız-
da!...

Bölükbaşı 6,5 saat konuştu. — Gazeteler —

İnanmak, inanmamak!

GAZETELERDE sık sık gör-
düğümüz bir haber vardır:
Bursa'nın kurtuluş günü
kutlandı. Adana'nın kurtuluş gü-
nü kutlanacak. İstanbul'un kur-
tuluş günü kutlanıyor... Bilmiyo-
rum, Ankara, Erzurum, Sivas gi-
bi birkaç bahtiyar ülkemiz dı-
şında, düşman ayağı altında ezil-
memiş toprağımız var mı?..

Birinci Dünya Savaşının sonun-
da biz, neredeyse tüm bir vatan
kaybediyorduk... Ediyorduk de-
dim. Ettik demeğe kalemim var-
madığı için!

Sonra ne oldu?

Bir adam çıktı. İki değil, bir
adam. Bir tek adam... Kendisini
ordu müfettişi seçti. Bir çü-
rük tekneye atladı, açıldı Kara-
deniz'e. Çalkan bre çalkan... Ha
battı, ha batacak. Ha geri çev-
rildi, ha çevrilecek...

Yirminci yüzyılın bu gerçek
masalını hepimiz biliyorsunuz:
Kılıcını çıkardı, üniformasını çı-
kardı. Çırçıplak bir vatandaş ol-
du: Vatandaş Mustafa Kemal!

Nesi mi vardı bu vatandaş Mus-
tafa Kemal'in?... Sade kafası ve
kalbi: Birinde akıl doluydu, bi-
rinde güven!

Bu iki silâhla yaptı ne yaptıy-
sa: Başkumandanlık Meydan Sa-
vaşından harf inkılabına kadar.

Şimdi, anlatılmaz duyguların
baş dönmesi içinde, gözlerimizi
bir onun yaşadığı yıllara, başarı-
lar, başarılar, başarılar dolu yok-
sul yıllara çevirelim: Tanrısal bir
gücün elinde, yeni yepyeni bir
dünya, yeni yepyeni bir millet
doğuyor... İnanan, güvenen, ba-
şaran bir menileket, bir millet!

Demiryolları Türkleşiyor, elek-
trikler Türkleşiyor, tramvaylar
Türkleşiyor...

Kadın, yüzyılların sertleştirdi-
ği kara, kalın kabuğunu çatlatan
bir yeni yaratıktır...

On iki milyonluk kılıç artışı
insan, hızla onbeş, yirmi, yirmi
beş milyon oluyor...

Ankara stepi yeşerineğe başlı-
yor. Osmanlı Bankasının depo-
suna sığmayan yabancı elçilik Çan-
kaya sırtına çıkıyor...

Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesinin
alın yazısı, onun en güzel vasiye-
ti: «Hayatta en hakiki mürşit il-
imdir.»

Dil Kurumları, Tarih Kurumla-
rı onun coşkunuğunu paylaşarak
gecesi gündüzü bölünmez bir aşk
içinde çalışıyorlar.

O, halkın içinden gelmişti. Hal-
kın içinden çıkmadı.

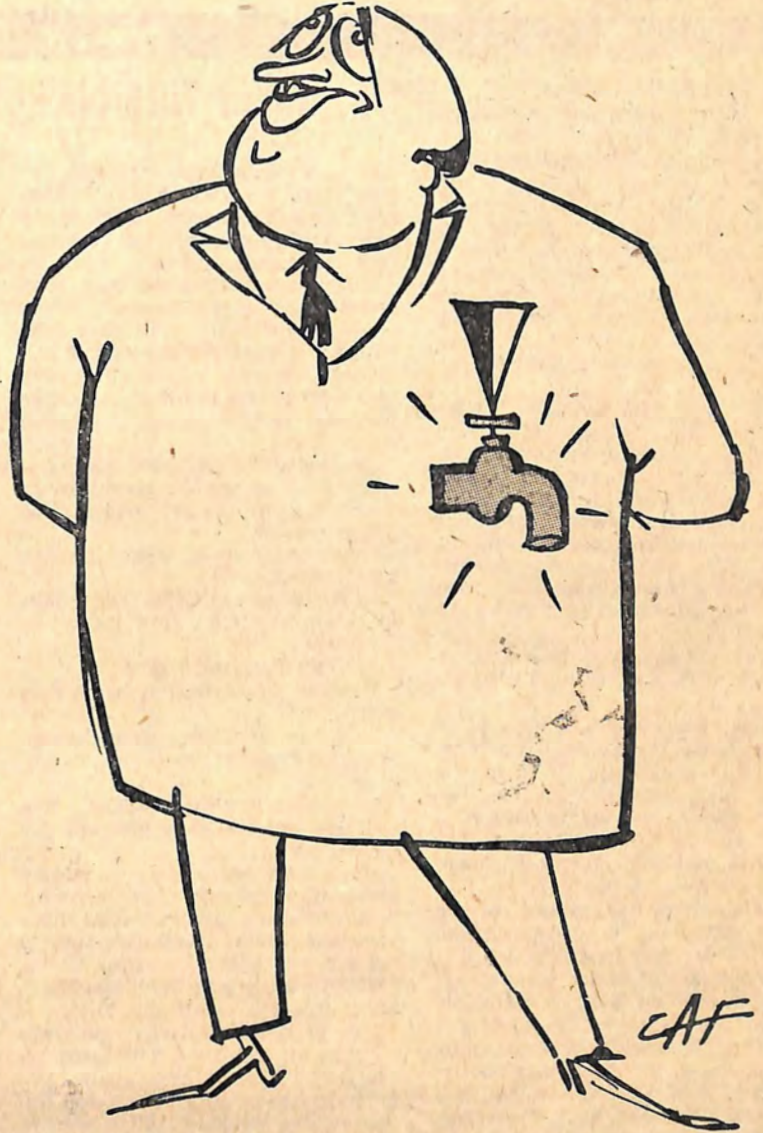
Bütün başarılar, onun, bir par-
çası olduğu bu millete inanışın-
dandır.

O, bu inanışla Samsun'a çıktı. Bu
inanışla Kurultayı topladı. Bu
inanışla Başkumandanlığı aldı.
Bu inanışla Dumlupınar'da sava-
şa atıldı. Bu inanışla sarayı, med-
reseyi yıktı. Bu inanışla Kastâ-
monu'da şapka giydi, Saraybur-
nu'nda soldan sağa yazdı...

Eğer onun kurtardığı bu ba-
ğımsız, bu hür, bu nüfusu otuz
milyona, bütçesi on milyara va-
ran vatanda başarısızlıklara uğ-
ruyorsak... Yalnız, yalnız, yalnız
inanmadığımız içindir: Kendimi-
ze ve hayatta en hakiki mürşit'in
ilim olduğuna!

Yusuf Ziya ORTAÇ

29 Haziran 1961

Yazısız

K Ö R E B E

BİZİM, ihtikarla, vurgunla, yağmayla, istifçilikle savaşımız,
çocukların körebe oyununa benziyor tıpkı: Gözlerimiz gaf-
letle bağlı, ellerimiz karanlık bir meçhulde hayâllere açıl-
mış, bir şeyler tutmak, bir şeyler yakalamak için çırpınıp du-
ruyoruz.

Bir şeyler!... Fakat muhtekir bu, vurguncu bu, yağmacı bu,
istifçi bu... Balıkpazarı'nda maydanozcu değil!.. Devlet dairesin-
de evrak kâtibi değil!.. Hele Ankara Caddesinde benim gibi mu-
harrir hiç değil!.. Verir mi yakasını ele?... Teslim olur mu sa-
na kolay kolay?... O, sürmeyi gözden çeken, o deveyi elekten ge-
çiren hokkabaz, Zati Sungur'u masa üstünde afyon yutmuş Çinli
gibi uyutur, silindir şapkasından tavşan yavrusu gibi çıkarır!

Biz muhtekiri, serbest piyasada boru, demir, çinko arar gibi
arıyoruz. Ayol o, Cadillac otomobilinde yan gelmiş, her gece, pa-
halı metresiyle şampanya içiyor ve dairesinin aylık kirası iki
bin liralık apartmanın, Style eşyasını sonradan görmeler ka-
labahlığına teşhir ederek partiler veriyor!

Hani eski şair «Gökte yıldız arayan müneccim, yolunun üs-

tündeki kuyuyu görmez» diye arapçası, acemcesi bol kelimelerle
bir beyit söylemiştir, işte bizimkisi tıpkı:

— Bre zibidi, nereden buldun bu saltanat arabasını, nereden
yakaladın bu pırlantalar giyinmiş kadını, nereden diktin bu kat
kat sarayı?..

Diye soracağımıza, ağzımızı açmış, gözümtüzü kısmış çırpı-
nıyoruz:

— Muhtekir aranıyor!..

Neredeyse gazetelere ilân vereceğiz: Nerede olduğunu bilen-
lerin nisanıyet namına haber vermeleri rica olunur!

Hayır, hayır... Bizim vurguncuyla, istifçi ile mücadelemiz,
pek Köroğlu edasıyla oluyor:

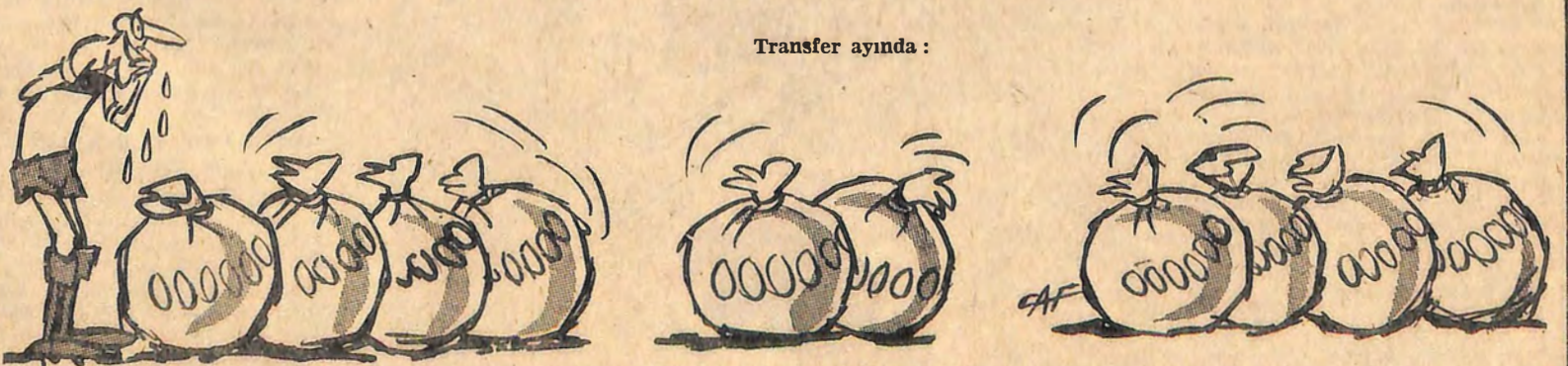
Tüfek icad oldu, merdlik bozuldu,

İğri kılıç kında paslanmadır!

Olınaaaz... Öyle kaçak düşmana bizim eğri kılıç kanunları-
mız ne yapsın?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

2 Aralık 1954

Transfer ayında :

— Dört -iki -dört taktiği dedikleri bu galiba!..

Aman Türkleri kötü tanımasınlar!..

BİRADERİM Hakkı,
Ah be Hakkı, nerden başlayayım, bilmiyorum. Bir kere, baştan senin yazdığın mektuba çıış!.. Ne demek «İyi ki karyı da götürmemişsin»? Ne demek oğlum, bu? İnsan bir kere sorar. Namus meselesi hiçbir şeye benzemez. Sen o hıyar ağaların doldurduğuna ne bakıyorsun? Kızkardeşim doğum için hastahaneye yatmışmış da, karnında gâvur piçi olsun diye ben zorlamışım... Bak ağzına gübrelediklerime!

Sende de var kabahat, Sor bir kere bana. Öyle değil mi ama, canım kardeşim?... Sorsan, kantarının dirhemleri mi düşer? Yoksa bıyıklarına hamam otu mu sürerler?

Karı, anasının evine gitmiş ha? Geldiğim zaman sorarım ben ona bunu. Kırk yıllık kocasını tanımamış daha demek. Görecek o!.. Sen bari tam-tanısaydın ben yakın arkadaşını!..

Hiçbir şey de olmadı mı? Oldu, oldu ama, olan nerdeee, anlatılan nerde!..

Bizim eski müdürü görürsen, de ki ona: «Naci bey, yaptın Ömer'e yapacağımı! Türkleri bir tatlı tanıtmış ki, tadından yenmez. Öyle bir güzel tanıtmış.» de. «Karısı boşanmak için mahkemeye dilekçe vermiş. Hep Türkleri iyi tanıtmaktan!» de kendisine.

Nerden de rastladım ona, o gün pazar yerinde! İsveç'e gideceğimi duyunca, konuştu da konuştu... Yok Avrupa'da şampiyonluk kazanan bir pehlivan, «Bütün Türk milleti arkamda hissederekten kazandım...» demiş, yok ben de öyle düşünmeliymişim. Paradan çok bunu sokmamışım aklıma. Türkleri iyi tanıtmalıymışım. Avrupa'daki her işçimiz, kendini bir elçi saymalıymış.

O konuştu; ben ağladım. Şimdi de ben konuşuyorum; o ağlasın bakalım!.. Ona bu sözlerimi söyleyemersen, bir daha yüzüne bakmam. Yahut en iyisi, kendisine şu mektubu oku. Oku da görsün. Yalnız küfürü kısımları es geç.

Merkez Bankasından vergili döviz, Naci beyden de nasihatı aldık ya, ver elini Avrupa!.. Sanki çalışmaya değil, fethe gidiyoruz. Kafada nutuğun bin türlü. Dahi trende başladım... Bizim gençlerden ikisi, almışlar ortalarına bir Fransız kızını, sıkıştırıp duruyorlar. Haa, söylemeye unuttum: Kız uyuyor... Saat gecenin biri...

— Yahu, siz utanmıyor musunuz hiç? dedim. Ya uyanırsa?... Ya uyanır da treni ayağa kaldırırsa?... — Sen işine bak, hafız!.. dediler. — İşine bak olur mu?... Türklerin şerefi var.

— Sen kendi dalgana bak!.. Biz ilk defa gitmiyoruz... Canın çekiyorsa, gel sen de göğsünü sıkıştır. Manzarayı görşen, Hakkı'cığım, bir âlem... Biri bir bacağı almış, öbürü bir bacağı, sanki futbolcu masajlıyorlar. Otuz sekizinci arz dairelerinden bölmüşler kızı, ha babam sıkıştırıp duruyorlar!

— Allahınızı severseniz yapmayın! dedim. İçime fenalık geliyor. Uyanacak şimdi...

— Uzattın amma!.. dedi biri. İçine fenalık geliyorsa, çık koridora hava al! Ya da git tuvalette otur!

— Gel dedik işte sana da! dedi öbürü. Dalgamızı taşlamanın âlemi mi var şimdi?

— Ya, dedim, gözlerini açtırır-se? Uyanırken ne güzel kibar konuşuyordunuz. Şimdi...

Kızın solundaki: — Kes artık be, keriz! dedi.

— Kes artık be, keriz! dedi.

— Kes artık be, keriz! dedi.

— Kes artık be, keriz! dedi.

Baktım, birbirimize gireceğiz:

— Pekî, arkadaş, kestim! Fakat şunu unutma: Senden korktuğundan kesmiyorum, rezillik çıkmasın diye kesiyorum. dedim.

Kızın öbür tarafındaki genç, elini bacadan çekip arkadaşına:

— Ver bir sigara! dedi. Bak nasıl konuşuyor herifçi? Şeytan diyor ki... Öteki, sigarayı çıkardı. Fransızın bacakları bir an boş kaldı. O sırada ne oldu, biliyor musun?... Nerden bileceksin?

Kızın elleri bizimkilerin ellerini aradı. Bulunca, getirdi kendi bacaklarına koydu. Gözleri hâlâ kapalı. Sözde uyuyor.

Demin arkadaşına sigara çıkaran genç, bana:

— Aldın mı arabadan ham bostanı şimdi, hıyarto?... diye güldü.

Öbürü:

— Hadi bakalım! dedi.

Durumu kurtarmak için konuştum:

— Bakın şimdi yapmayın demem, arkadaş! Yapın ki, bizleri küçük görmesin.

Yaa böyle, kardeşim Hakkı!.. Ben asıl neyi anlatacakken nerelere dalmışım.

Uzun lâfın kısası, İsveç'e geldim. Hemşerileri buldum. Onlar bana bir iş ayarladılar. Bunları daha önce yazmışım sana. Hava parası verip bir eve yerleştim. O zamana kadar, bildiğin gibi, hemşerilerin yanında idare ettik. Bir odada altı kişi...

Eve geçtiğim sıralarda Ankaralı bir aile, bir karı-koca, Türkiye'ye gidiyorlardı. Onlara rica ettim: Dönüşte kasabaya uğrayarak bizim Nezahat'ı alıp getirdiler, Allah razı olsun. Yahut, Allah belâlarını versin. Ama onların ne kabahati var? Ben getirin dedim; getirdiler. Kabahat bende. «Kızcağız dul. Oralarda pis

pis pinekleyip düşünceğine, gelip beş on para yapsın» dedim.

Film işte ondan sonra başladı. Bitişikte bir İsveçli komşu var. Dört çocuklu bir aile. Adamın adı Bengt. Kırk yaşlarında filân. Karısının adı da Anna mı, Anne mi, öyle bir şey.

Adam, burunlu mu burunlu. Nezahat gelesiyse kadar selâm melâm vermiyordu. Aaa, kız gelince bir değişsin, bir şekerleşsin, inanılacak gibi değil! Evine dâvet etmeler, sık sık kapımıza gelip «Bir ihtiyacınız var mı?» diye sormalar. «Kardeşinin çamaşırları ykanacaksa memnuniyetle yardım ederim.» falanlar, filânlar...

Bir gün Nezahat dedi ki:

— Ben bu adamı beğenmiyorum, ağbi...

— Sen ne beğeneceksin?... Karısı beğensin onu.

— Hayır, yani, bugün koridorda belime sarıldı da!...

— Bak eşeği!.. Ama olsun, sen yine bir yabanilik yapma. Türkleri şey tanımasınlar!

— Kiliim, elini öyle bir çimdiklemiş çimdikledim ki... Manda gibi böğürdü!

Kıza bir tokat yapıştırdı:

— Ulan kahpe, dedim, koca bir milleti rezil ettin!.. Koş özür dile adamdan!

Saçından tutup dışarı savurdum. Kız ağlaya ağlaya gitti. Biraz sonra İsveçli ile geldi. Adamın yüzü sapsarıydı. Bizim kız, meramını anlatamamış. Zaten ağlamaktan konuşmaya fırsat bulacak halde değil. Üstelik dil meselesi. Ben de zaten çatpat İngilizce, İsveççe, el kol ile konuşuyorum.

— Bir şey mi var? dedi adam. Kardeşin niye ağlıyor?

Ne dersin? İki iş birden halledilsin diye:

— Dün avizenin lâmbasını değiştirdim.

Clay beş yıl hapse mahkûm oldu. — Gazeteler —

Yazısız

rirken sandalyeden düştü, dedim. Beli incindi.

Senin İsveçli, kardeşimin elini tutup:

— Ah affedersin tatlı kız, dedi, ben de bilmiyordum bugün senin beline sarıldım.

Kardeşim, elini ondan kurtarmak istedi. Deli mi ne?... Bizleri adama-kıllı rezil edecek. Kıza bir bakış baktım, elini çekmekten vazgeçti hem.

— Hay Allah, dedi İsveçli, ben de beline sarıldım diye kızdım sandım. Bak elimi ne yaptı kerpetenle?

Bizim yerli çimdiği, kerpetenin marifetine yormuş seninki. Elinin üstünde âdeta siyah bir ceviz...

— İstersen, kardeşinin belini oğuşturuvvereyim. Ben gemide masaj-cılık yapmıştım.

Telaşla atıldım:

— Yok, şimdi biraz iyileşti. Zahmet olmasın.

Arkasından:

— Ama, dedim, sakın beni yanlış anlama! Taassuptan filân değil. Biz de sizler gibi modern kafalı insanlarız. Çıplaklıkta bir kötülük görmeyiz.

Seninki:

— Ya, öyle mi? dedi alayla. Halbuki bir Yugoslav söyledi: Türk kadınları gözlerine kadar kapalı giyinirlermiş. Avrupa'ya çıkınca atarlar-mış örtülerini.

— Halletmiş!.. diye bağırardım.

Nezahat'a döndüm:

— Soyun kız, adam masaj yapacak. Bir tek kelime söylersen, seni kıştır kıştır keserim! Türklük bahis konusu!

Kız, bizim daha önceden konuştuğumuzdan bir şey anlamamıştı. Şaşkın şaşkın bakıyordu. Durumu açık ettim. Başını defalarca sağa sola sallayarak «Olmaz! Olmaz!» diye diretti.

İsveçli ne olduğunu sordu.

— Masaj meselesinde anlaşamadık. Ben mayoyla olsun diyorum; o çıplak olacak diyor. Yoksa başka bir şey değil. Biz Türkler modern insanlarız.

— Benim geçen yıl kaza geçirdiğimi bilmiyorsunuz da ondan! dedi İsveçli.

Değine göre, geçen yıl avda tüfeği durup dururken patlamış ve geri tepen dipçik onu yalnız nüfus kâğıdında «erkek» bırakmış. Artık evde karısı ile kardeş kardeş yatırmış. Birader, hınzıra ne inanırsın sen?...

Kardeşime anlattım. O da benim gibi inandı. Direktmeyi bırakıp soyunmaya razı oldu. Yalnız, ağbisinin yanında soyunmaya utanmış. Zaten İsveçli de masaj sırasında oda-da başka kimse istemezmiş. Yani oldu da oldu.

Kuzuyu kurda teslim edip geçersin mutfağa... Bir yandan da düştünürsün: «Ya başka bir ev bulup taşınmalı, ya da bir dargınlık çıkarıp bu sırnaşık adamın ayağını bizim evden kesmeli. Fakat dargınlık da Türkleri kütümssetmeyecek bir sebebe dayanmalı!»

Derken odadan bir çığlık:

— Aaaagbi, kaza yalanmış!..

Adamı bir temiz pataklamak vardı. Hattâ temizlemek... Gelgelelim, o zaman da gazetelere geçmek vardı! «Bir Türk işçisi şu halde karıştırdı.»

Milletimizi rezil etmek istemedim... Odaya şimşek gibi daldım. Manzarayı tahmin edersin.

Kızı mutfağa yolladım. Hıçkıraktan gitti.

Sonra mı Hakkı'cığım?... Herifçi, benim odaya girişimi görünce bir

ırlayıp ırladı; arkasından kurşun yetişmez. Ööyle, yarı çıplak!...

Bir daha da karşılaşmadık. Ama mikropluğu o kadarla da kalmadı. Kendisiyle aynı fabrikada çalışan bir Türk'e:

— Ben, demiş, sizleri geri bilirdim. Meğer bizden de ileriymişsiniz yahu!...

Aklınca öğmüş. Ayrıca isim cisim vererek kızkardeşimin kolunu, bacağı ballandıra ballandıra tarif etmiş. Yatak faslını da eksik bırakmamış.

O vatandaş, meseleyi bizim hemşerilere yetiştirmiş. Hemşeriler de bir mektupla kayınpedere...

Sanki çilemiz bu kadarla kalsa, kıtlık çekeceğiz.

Şimdi buradaki bütün vatandaşlar peşimizde. Dövecekler... Dayak yemek, hattâ dayaktan gebermek bir şey değil; İsveçlilere rezil olacağız!

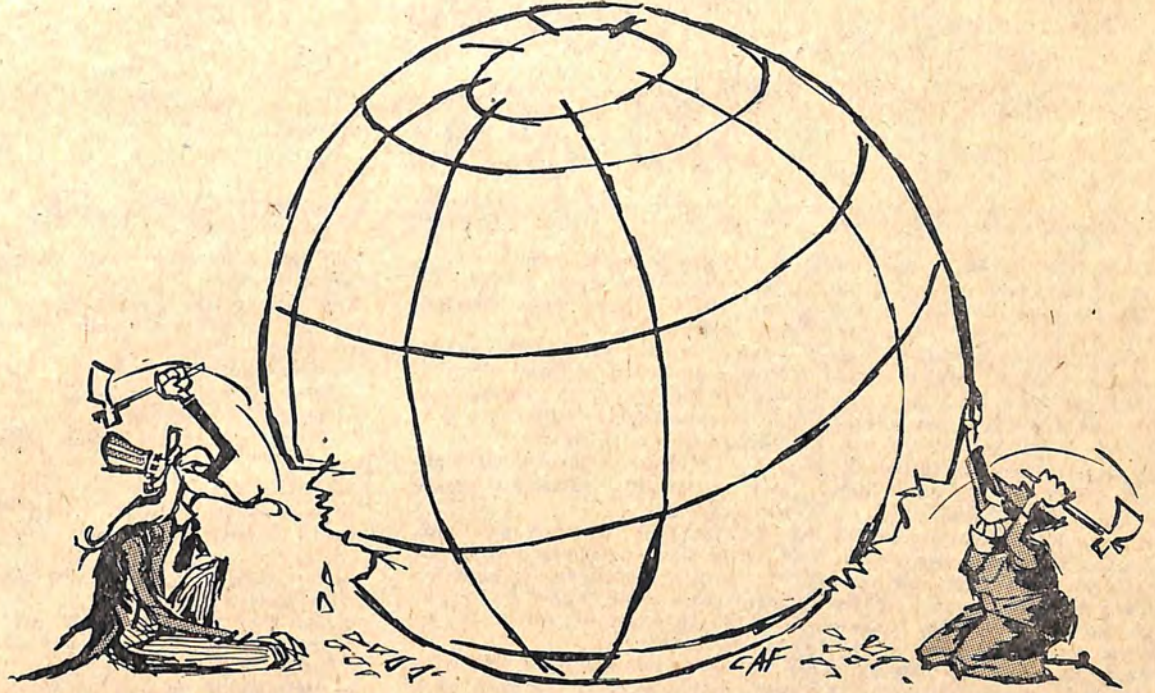
Bizleri kötü tanımasınlar diye, Danimarka'ya geçmeye karar verdik. Yakında yolcuyuz.

İşte böyle Hakkı'cıgım... Bizimkiler, başta kızkardeşimin meselesi olmak üzere, diğer halatları neden karıştırdığımı iyice anlat kardeşim. Sırf, «Aman Türkleri kötü tanımasınlar...» diye!

Gözlerinden öperim

Ömer

Yalçın KAYA

Nalıncı keserleri!

YEDİ

PAZARTESİ

Kol - paça

C.H.P.'de Ortanın Soluna karşı olanları partisine çekmek için, Feyzioğlu kolları sıvamış.

Eh, her halde sayın İnönü de, Feyzioğlu'na karşı paçaları sıvayacak ve millet, ana muhalefet partisinden ikiye bölünen elemanlarının fikri bırakıp, kol-paça birbirlerine girişine bir kere daha şahit olacak!

SALI

Dayan hemşerim

Oh, çok şükür bugünleri gösterene... Hakkâri, Hakkâri olalı beri meselelerinden hiçbirini sanırız bu kadar çabuk ele alınmamıştı. Tabii devrim sonrası her şey gibi, meselelerin de ele alınış şekilleri değişti ve Hakkâri'ye aştan, iş'ten, okuldan, doktordan, yoldan, evden önce televizyonu getiriverdik!

Yalnız ne var ki, Hakkâri'li vatandaşlarımızın birazcık daha dişlerini sıkmaları gerekecek. Hele 1993 yılına bir çıkalım, Hakkâri'ye de televizyon gelecek; hükümet bu marifetli cihazın aracılığı ile sayın vatandaşlarına ek-randa okul gösterececek, ev gös-

terececek, bereketli mahsuller gösterececek, cici cici elbiseler, büyük büyük lokantalar, daha neler neler gösterecek...

Fakat ne çare ki, bütün bunlara sebep olmak için değil, televizyondan seyretmek için bile Hakkâri'li vatandaşın, en azından 1993 yılına kadar sabırla beklemesi gerekecek!

ÇARŞAMBA

Bugünün haramisi

«Haramilerin konserinde 130 sandalye kırıldı, gençler saçlarını yoldu.»

Hey gibi dünya hey... Dedelerimizin anılarıyla, ninelerimizin masallarından öğrendiğimize göre, eskiden harami dediğin kervanlara baskın verirmiş, şimdiki kervansaraylarda konser veriyor... Onlar önüne çıkana so-yarmış, bunların önüne çıkanlar kendi kendilerinin saçını başını yolar olmuş.

Fakat şunu da unutmamak gerekir. O sıralar ekmeğin okka devriymiş, şimdi lokma devri... Hele bu hayat pahalılığında masallardaki haramiler de çıkıp gelse, bulacaklar neyini?...

PERŞEMBE

Bir ötüş ki...

Yurdumuzun huyundan mı, suyundan mı bilinmez, politikacıla-

rımızla kuşlarımız arasında pek fark yoktur nedense... Biri, «Cık, cık, cık» diye öter, öbürünün her sözü, «Cak, cak, cak» diye biter! Yaz ortasında mıyız? Başlar politikamız bol keseden atmaya:

— Bu kış yakacak sıkıntısı olmayacak!

Kış gelir, karaborsaya düşen odunu kömürü alamayan vatandaş titreşir!

— Gelecek yaz, susuzluğa karşı tedbir alınacak!

Su, hepimizin malûmu... Bir yandan politikamız öter, bir yandan susuz musluklarımız...

Şimdi yine çalışkan Belediye Reisimiz, kurumuş muslukların hırıltıları arasında gelecek yıllar için müjde veriyor:

— İstanbul'un su derdi, en kısa zamanda hallolacak!

Su derdini kökünden halletmek için en güzel çare, merhum Neyzen Tevfik'in buluşu galiba. Bakın ne diyor:

«Sıkboğaz etti yine halkı susuzluk derdi

Bilirsin yaz ayının şehri bunal-tan huyunu

Boğar İstanbul'u toplarsa eğer vâlimiz

Belediye kapısında dökülen yilzsuğunu.»

GÜN

CUMA

Mersin nire?..

«Domates, Mersin'de gübre olarak atılıyor!»

Mübarek, İstanbul'da da fakir fukaranın bakışları arasında ekâ-bire satılıyor!

Eee, Mersin nire, İstanbul nire?... Yemeden yaşamak marifet, yaşı bre!

CUMARTESİ

Umulanlar - bulunanlar

Turistler, Foça tatil köyünde umduklarını bulamamışlar.

Tıpkı bizim gibi... Bu yıl turizmden refah umduk, döviz umduk, neler neler umduk, saç, sakal ve pislikten başka gelenlerin çoğunda ne bulduk?

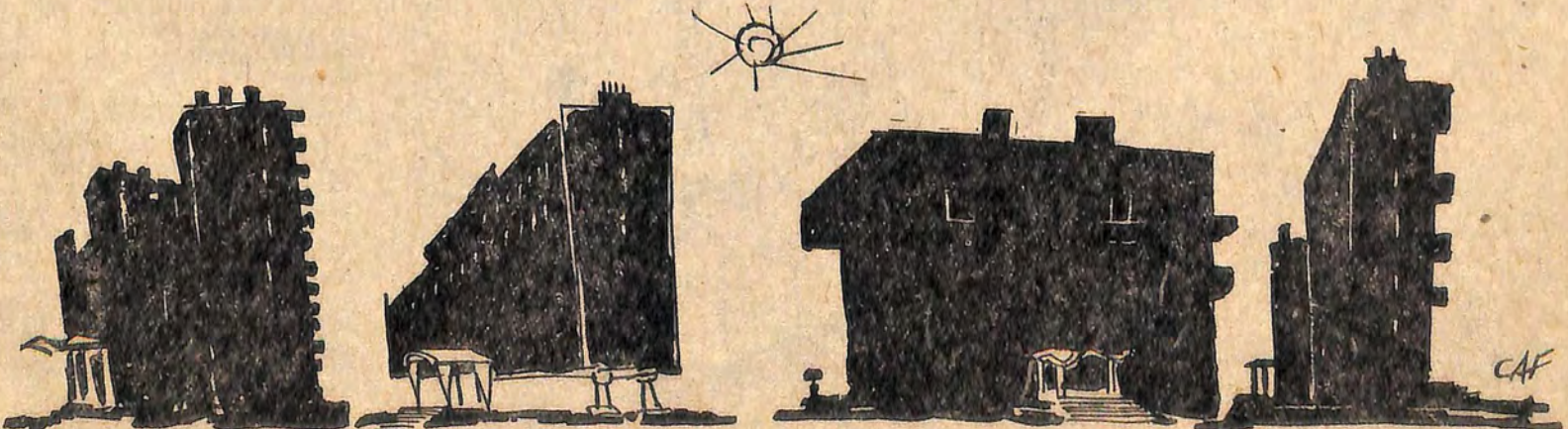
PAZAR

Çook arar

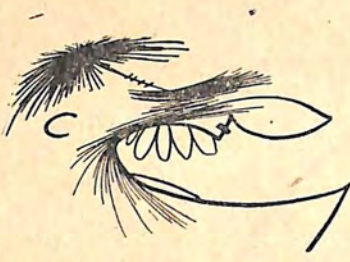
Polis, bir zamanlar kaatıl olarak aradığı Ali Sağır adındaki sanığı, şimdi de beraet ettiğini bildirmek için arıyormuş.

Bize kalırsa, daha çok arar. Nedenine gelince: Efendim polis a-ğır, aranan sağır!... Tutsa tutamaz, bağırır duyuramaz, sak-lambaç oynar gibi ister istemez kaçıp kovalamakla geçecek ö-mürleri!

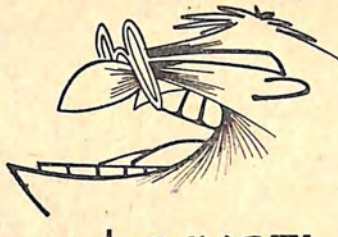
Çimento karaborsaya düştü. — Gazeteler —

Yazısız

Ortanın iki yanı

Vedat SAYGEL

A RAPLARLA İsrail arasındaki savaş bitmesine bitti ama, bütün dünyanın dikkatini de Orta Doğu'nun üstüne çekti. Savaşın önce milletlerin ortak endişeleri şuydu: «Acaba Araplar, İsrail'i haritadan silecekler mi?» Savaşın sonra insanı düşündüren de bu: «Acaba İsrail'liler, Araplardan aldıkları toprakları bırakıp, eski sınırlarının içine çekilecekler mi?» Ve bütün bunlardan daha önemli olanı Orta Doğu krizinin, bir nükleer savaşa sebep olup olmayacağı konusudur. Birleşmiş Milletler böyle bir tehlikeyi önlemek için toplantı üstüne toplantı yapıyor, Güvenlik Konseyi darda kaldıkça, «Ateş kes» emirleri yayılıyor, kısacası beş gün süren mini savaşın, dünyayı en azından beş yıl uğraştıracağı sanılıyor.

Şimdi siz:
— «Yahu savaştan sana ne kardeşim, hikâyeni yazıp işine baksana» diyeceksiniz belki... Ama demeyin. Dünya meselelerini bizim kadar yakından izleyen bir mizah dergisi daha bulamazsınız yeryüzünde... Günlük gazetelerin, «Falanca arkadaşımız Kahire'den bildiriyor», «Fılanca arkadaşımız Tel Aviv'den yazıyor» gibi palavralarına bakmayın. Savaş kokusunu ilk alan biz olduk! Bir gazetecinin sorusunu cevaplandıran sayın İnönü:

— «Korkmayın, Orta Doğu'da savaş çıkmaz!» der demez, bir telaştırdı bizi!...

Ergin bey:
— Aman çocuklar, bu sözler pek hayra alâmet değil, dedi. Akşama sabaha bir şeyler olabilir. Radyoyu açın da, olayları yakından izleyelim. Akbaba'nın demirbaşı bizim Kadri Canbaz'da radyo çooook... Oğlan, antika meraklısı... İbresi var, düğmesiz var, lâmbaları dışında olanı var, möblesi var, düdüklü tencere gibisi var, anlayacağınız var oğlu, var!

En işe yarayanını açtı. Bekle Allah bekle ses gelmez!
— Bu namussuz böyledir, dedi Kadri. Lâmbalarını soğutmayacak. Bir kere lâmbaları soğudu mu,

artık kolay kolay ısınmaz!
— Peki ne yapacağız şimdi?
— Bakalım. Biraz ısınma hareketleri yaptıracağız.

Sağna soluna bir iki tokat vurdu, tepesine de soğan ezer gibi bir yumruk oturttu, ağır aksak makamından bir şarkıya başladı radyo!

Arkadaşlardan biri:
— TRT haber alana kadar kıyamet kopar, dedi. Yabancı istasyonları arayalım.

İçimizde dil bilmeyen yok gibi. Cafer'in üç beş kelime Boşnakçası var. Selâmi bey Arapçayı hem konuşur, hem anlar. Kadri'nin İngilizcesi, Ergin beyin ana dili kadar rahat Almancası var.

Aradılar, taradılar, bir yerde karar kıldılar. Dikkatle dinleyen Selâmi bey, «Adapazarı'na birazcık yağmur yağmış» der gibi:

— Araplarla, Yahudilerin arasında birazcık savaş olup bitmiş, dedi.

— Tüh, dedi arkadaşlar, radyo ıslıncaya kadar savaş bitmiş!

— Kolayı var, dedi arkadaşlardan daha başka biri. Günlük gazeteler savaşla uğraşırlarken, biz de ünlü politikacılarımızla konuşup, Orta Doğu hakkındaki görüşlerini okuyucularımıza duyurabiliriz.

Fikir güzel olmasına güzeldi ya, fakat ilk olarak kendileriyle konuşmayı tasarladığımız Dışişleri Bakanımız neredeydi?

Bakanlığın merdivenlerini paspaslamakta olan bir görevli:

— Randevun var mı? diye sordu.

— Yok.

— Hısmılığın var mı?

— Yok.

— Bahanlıkla bi ilişigin var mı?

— Yok.

— E, ne dimeye bekliyon o halde?

— Orta Doğu meselesi hakkında fikirlerini alacaktım da...

«Orta» sözünü duyar duymaz sonunu dinlemedi bile:

— Bah, dedi, benden sana bi tavsiye... Ne kadar beklersen bekle Bakan bey ha dediğinde gelmez, bir; gelse bile ortanın sağını solunu bilmez, iki...

— Peki, konuşacak başka kimse yok mu burada?

İşini bırakmadan devam etti:

— Var. İsmayıl var, Hasan pelvan var, bi de pepeme Rıza...

— Kim bunlar?

— Biri gayfeci, öbürleri odacı...

— Özel kalem müdürü?...

— Suret-i mahsusada Bakan beyle gitti.

— Yerine vekâlet eden?...

— Dost ve de müttelik bi böyyük misafiri garşılamaq için İstanbul'a gitti.

— Eyvallah, deyip yollandım İçişleri Bakanlığına...

Bakan bey Grup toplantısındaymış. Kim olduğunu bilmediğim görevlilerden biri sordu:

— Beyefendiyi ne yapacaktınız?

— Efendim, dedim, kendileri aynı zamanda Dışişleri Bakanına vekâlet ettiklerinden, günümüzün konusu olan Orta Doğu meselesinde hükümetimizin görüşünü soracaktım.

Görevli:

— Basına yanlış aksetmiş birader, bakan doğrusunu ben size anlatayım, diye yerinden fırladı. Bir kere bu lâf Bakan beyefendi için değil, aynı partinin mensubu olan bir milletvekili tarafından, sayın Başbakanımız için söylenmişti.

— Hangi lâf?

— A.P.'yi ve Başbakanımızı Ortanın soluna kaymakla suçlayan konuşma canım...

— Küçük bir anlaşmazlık var galiba aramızda... Ben, Orta Doğu...

— Anladık kardeşim, anladık... Biz de sana onu izah etmeye çalışıyoruz ya... Bilindiği gibi ortanın solu, sosyalizme giden bir yoldur. A.P. ise, ne olursa olsun, ortanın sağında kalmaya karardır.

Adamcağızı ortanın sağından solundan ayırıp, Orta Doğu'ya getirmenin imkânı yok!

— Biraz da dış politikamızdan bahsetsek...

— Bahsedelim. Efendim dış politika denince akla hemen Kıbrıs meselesi gelir. Bu millî meselenin peşi bırakılmış değildir.

— Orta Doğu...

— Kat'iyyen!... Hükümetimizin ortanın solu ile en küçük bir ilişkisi yoktur!

Ardıma baka baka yanlarından uzaklaşıp, Mecliste G.P.'ye ayrılan Grup odasına daldım. İçerde büyük bir faaliyet vardı. Yanına sokulup:

— Orta Doğu hakkında... diye başladığım konuşmayı yarıda kesen parti kurucularından biri elime bir kâğıt tutuşturup:

— Biz G.P. olarak her ikisine de karşıyız, dedi. Ortanın sağı da, solu da bize ters düşer.

— Peki Orta Doğu?...

— Yok öyle bir şey... Ortanın solunda olsaydık, baba ocağını terketmezdik.

Kapıdan çıkarken, partinin getir götür işlerine bakan biri:

— Sorması ayıp ama, dedi, bu Orta Doğu dediğin şey de yeni mi çıktı?

— Yoo, dedim, dünya kurulduğundan beri var.

— Hangi parti tutuyor bunu?

— Parti değil, memleketleri ilgilendiren bir konudur.

— Yani dünya meselesi...

— Evet.

Kafasını kaşdı, sakalını kaşdı:

— Öyleyse sen onu Paşa'ya sor, dedi.

Topluca Mecliste buldum C.H.P.'lileri. A.P.'lilerle karşılıklı geçmiş, sövüşe dövüşe Hacettepe Tıp Fakültesi'nin yerini bulmaya çalışıyorlardı.

Yanına sokulduğum parti ileri gelenlerinden birine:

— Orta Doğu... diyecek oldum, burnundan soluyarak cevap verdi:

— Kime anlatıp, kime dinleteceksin birader, dedi. Sabahtan beri fakültenin ortanın solunda, halkın yolunda olduğunu anlatmaya çalışıyoruz ama, anlayacak kafa nerede?...

Eli ayağı titreyerek kürsüden inen A.P.'liye tekrarladım sorumu:

— Orta Doğu hakkında hükümetimizin tutumu ne olacak acaba?

— Çok sert olacak! diye cevap verdi adam.

Hay Allah razı olsun. Sonunda dünya politikasıyla yakından ilgilenen bir politikacı bulduk galiba...

— Meselâ, ne gibi?...

— Her türlü sertlik akla gelebilir. Bakalım Hacettepe sağda mıymış, solda mıymış? Ortanın sağında hiç bir güçlükten yılmadan çalışan hükümetin başarılarını, ortanın solu kendine nasıl mal edebilirmiş anlatsın bakalım!

Politikacılarımızın ortanın sağından, solundan kurtulup, Orta Doğu ile ilgilenecek vakitleri yoktu anlaşılan. Dergiye dönüp, durumu arkadaşlara anlatmalıydım. Artık yabancı radyoları mı dinlerler, yabancı basını mı izlerler de memleketimizin Orta Doğu olayları hakkındaki görüşünü öğrenirler, yoksa başka yolları mı denerler, bilmezdim.

Yanına sokulup, sigarasım yakmak için ateş isteyen biri:

— Ne o âbi, bir derdin mi var? dedi.

Durumu kısaca anlattım.

— Bırak Allahını seversen, dedi. Ayıp ettin yani... Biz ne güne duruyoruz be âbi?...

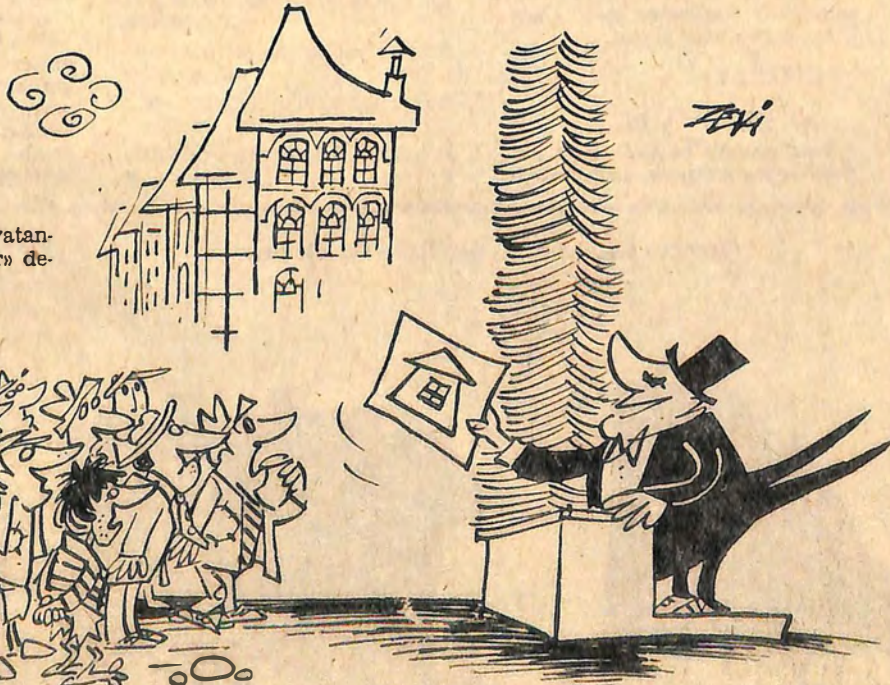
Partici dediğin, dünya politikasından ne anlar yani? Gelip sorsana bize... Başın sıkıştı mı şu karşıdaki kahveye gel, hem bi pişpirik yaparız, hem de dünyanın durumundan lâflarız. Millet babasının hayrına mı toplanıp oturuyor kahvelerde?...

Gittim. Arabacı Necip, marangoz Yakup, boyacı Rıza, tam beş günde Birinci Dünya Savaşından günümüze kadar sürüp giden olayları anlattılar. Tarihlerin yazmadığı, savaşların bilmediği neler olmuş meğer... Beş günün sonunda da:

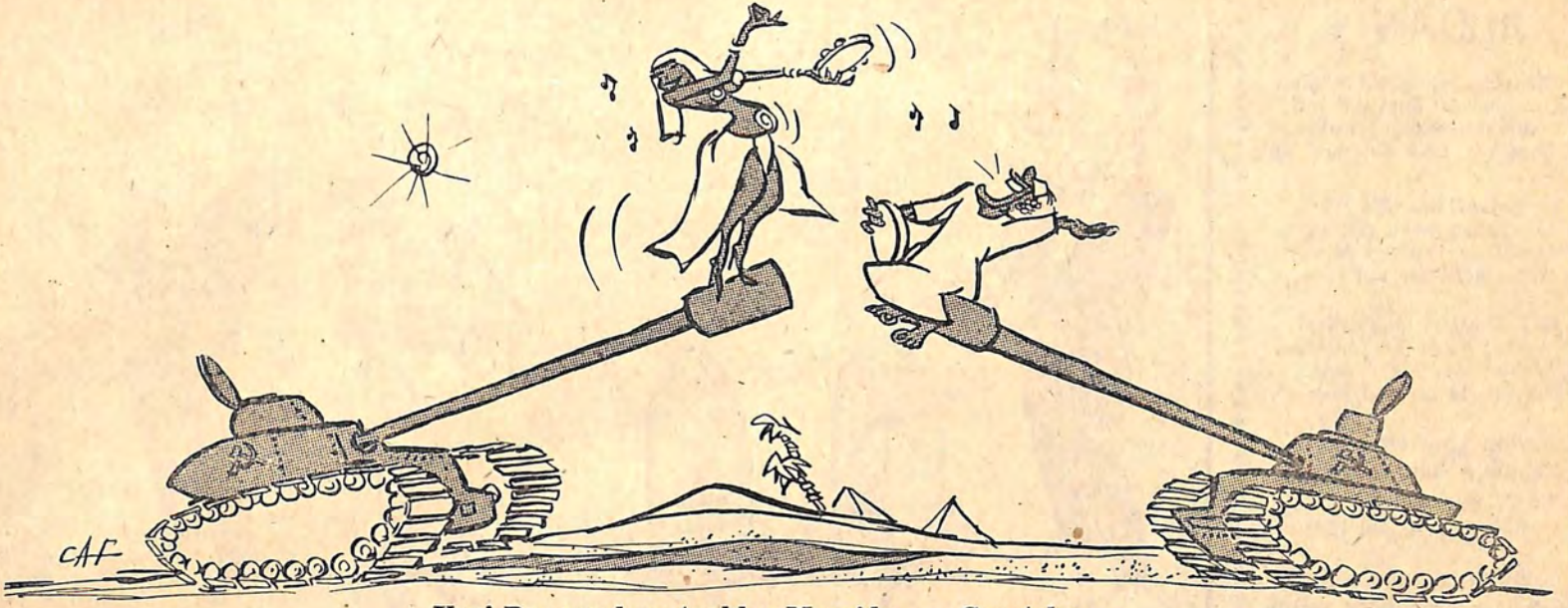
— Bundan sonrası, yani gelecekte neler olacağı da, Gürcü Bacı'yı ilgilendirir, dediler. Para pul için değil, dünya sulhü için çalışıyor namussuzum!

Bakalım, elde ettiğim bilgiler yeterli bulunmazsa, yarından sonra da falcıları dolaşmaya başlarım...

Demirel, «Hedef, her vatan-daşı ev sahibi yapmaktır» dedi. — Gazeteler —

— Buyur yurttaş.. Güle güle otur!..

Yeni Rus yardımı tanklar Mısır'da.. — Gazeteler —

Biraz tuz

YOLUM Londra ve Paris'ten geçti; size bu ay oralarda olanlardan bahsedeyim. Her iki şehirde de rastladığım Türkler çok faaldiler. Bizde sefaret ve konsoloshanelerin bomboş oturduğuna dair bir kanaat vardır. Her tarafı bilmem ama, Londra ve Paris'teki konsoloshanelerin bir dakika boş vakitleri yok. Bu belki de başlarındaki konsoloshaların özel çalışkanlıklarına bağlı. Paris Başkonsolosu Berduk Olgaçay yalnız resmi işlerle uğraşmıyor, hemen her Türk'ün özel hayatlarına dair problemlerine de çare bulmağa çalışıyor. Ben oradayken, Paris'e dört yüz kilometre uzaktaki bir şehirde olan bir trafik kazası yüzünden kaç kere oraya gitti geldi. Vefat eden genç bir Türk kadını için tertiplendiği merasimler dışındaki vaktinin çoğunu kazada yaralanan ağır yaralı eşinin yanında geçirdi.

Londra'daki Başkonsolosumuz da aynı şekilde Türkiye'den giden hastaların en ufak dertleriyle bile ilgilenen bir zat. Atatürk'ün yakın arkadaşlarından Nuri Conker'in oğlu olan Orhan Conker'in eşi de birçok sosyal faaliyetlere katılıyor.

Sefirlerimize gelince: Paris Büyükelçimiz Nurettin Vergin, Paris'in bütün tanınmış insanlarıyla dost. Hemen her davetinde çok enteresan kimselerle tanışmak kaabil. Ben bunlardan birinde bulundum; orada genç bir yazar kontla tanıştım. Türkiye'ye dair geniş bilgisi karşısında şaşırınca bana gülerek: «Babam Birinci Dünya Harbinde Hamidiye harb gemisinin kumandanıydı. Bizim evde Türklere başka lâf edilmezdi. Ailem her yıl Anadolu'yu gezmeğe gider. Ben de karımla bu yaz İstanbul'a gelip büyükbabamın kaldığı yerleri ziyaret edeceğim,» dedi.

Paris'teki diğer Türklere gelince... Bunların içinde en ilgi çekenlerinin başında Semiramis Zorlu geliyor. Bu güzel kadın, Avrupa'nın birçok sanat kritiğinden çok iyi tenkidler alan heykeltıraşlarımızdan biri. Babası, iş adamlarımızdan Muzaffer Zorlu'nun Paris'teki şahane apartmanındaki atölyesinde Miami ve New York'ta açacağı sergileri için harıl harıl çalışan Semiramis Zorlu aynı zamanda İtalya'nın Vietnam Büyükelçisi ile evlidir ama, sefreliliği daima ikinci plâna atmış ve Kapri adasındaki güllerle çevrili meşhur villasında yaşamıştır. Annesi Celile Zorlu da güzelliği dillere destan olmuş şair ve ressam hanımlarımız-

dan biridir. Bu yıl Fransızca yazdığı şiirleri bir Fransız kitabevi neşretmeyi düşünmektedir.

Londra'da kendisinden bahsettiren Türklerin başında, konserleri büyük bir ilgiyle takip edilen piyanist Verda Erman geliyor. Son derece mütevazı ve kabiliyetli olan yirmi iki yaşlarındaki bu genç kıızı himayesine alan Büyükelçimiz Halûk Bayülkem ve eşi, onun sefaretten başka bir yerde kalmasına razı olmuyor-

lardı. Londra'lı diplomatların büyük sempatisini kazanmış olan sefiremiz, Valiye Bayülkem, «Her sabah odamda oturup Verda'nın piyanosunu dinlemek ne büyük zevk, bilemezsiniz» diyordu. Halûk Bayülkem de sanatçıya yakın ilgi gösteren çok çalışkan bir sefir. Ben oradayken Kral Faysal, Bayülkem'i diğer elçilerden ayrı olarak tek başına kabul etmişti. Bayülkem, Kralın güzel Türkçesi karşısında hayranlığını be-

Biraz biber

lirtince Faysal'ın cevabı şu olmuştu: «Ekselâns unutmamalıdır ki, benim de zevcem bir Türk'tür.»

Yine Londra'dayken gördüğüm ilgi çekici kimselerden biri de Satvet Lâtîfi Tozan'dı. Birinci ve İkinci Dünya harblerinde birkaç kere idama mahkûm olup da, ancak sağlam safrâ kesesini ameliyatla çıkartarak hapisten kaçabilen bu Türk James Bond'u uzun bir süre önce İngiltere'nin Ana Kraliçesi tarafından «O-BE» nişanıyla taltif edilmişti. Pek az insana nasip olan bu nişanın sahipleri için her yıl bir resepsiyon tertipleyen Ana Kraliçenin bu seneki davetine katılan Tozan'lar, Ritz Oteli'nde birkaç gün kaldıktan sonra aileden yakın birinin vefatı dolayısıyla seyahati çok kısa kesip yurda döndüler.

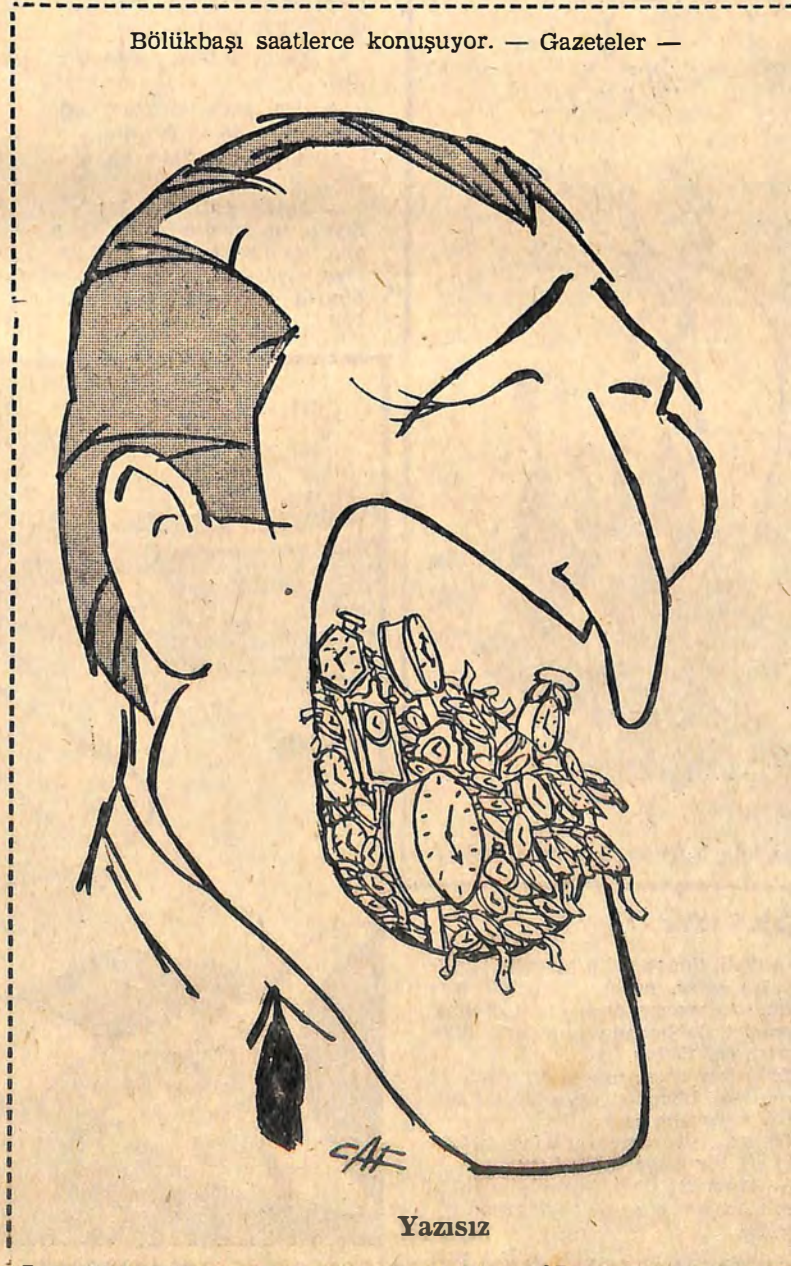
Londra'da Türklerin buluşma yeri artık Divan Oteli oluyor. Avukat Necdet Çobanlı'nın açtığı bu şirin otelde, birkaç hafta önce orada kalan Orhan Boran ve Celâl Şahin'in karşılıklı şakalaşmaları etrafı pek neşelendiriyordu.

Yazımıza yine Paris'ten birkaç notla son verelim. Şu sırada Paris'teki Türkleri en çok ilgilendiren olay Devlet Başkanı Sunay'ın Paris'i ziyareti olduğundan Paris'teki Türklere karşı uyanan ilgi gittikçe büyüyor. Au Printemps adındaki en büyük mağazalarında Türk eşya ve yiyeceklerini sergilemek üzere sahiplerinden Prens Galitzî hazırlıklarını bitirdi. Olympia adlı en meşhur konser salonlarında Paris'liler üç hafta müddetle Genç Folklor Grubu'nu seyredecekler. Tülâ German, Türklerin ünüdünü biraz kırdıysa da Paris'lilerin pek ilgisini çekti; çalıştığı gece kulübü çok kalabalık. Tiyatro sahâsında Coşkun Tunçtan'ın sahneye koyduğu bir eserin üç yüzüncü temsilini tesit etti. Eski Basın Yayın Umum Müdürü Altınur Kılıç Paris'te Unicef'in Danışma Kısmı Başkanı. Karısı Asuman Kılıç, resimleriyle büyük başarı kazanıyor. İkisi de memleketin yüzünü ağartacak faaliyetlerde bulunurken Kılıç'ın bizim memleketimizde kaymetinin bilinmemesi üzücü.

Türk Paris Kulübünde buluşan bütün Türkler, Paris'te Türk geceleri düzenliyorlar ama hepsinin aklı yine de vatanlarında. Hele sıcak basıp da deniz mevsimi geldi mi Boğaz'ın hasreti dayanılmaz bir hal alıyor-

Leylâ ERDURAN

Bölükbaşı saatlerce konuşuyor. — Gazeteler —

Yazısız

ALDANIŞ

Bir yosmaya gönül verdim
Kız çıkmadı kart dul imiş.
Hakikata pek geç erdim,
Hem kel, hem de fodul imiş

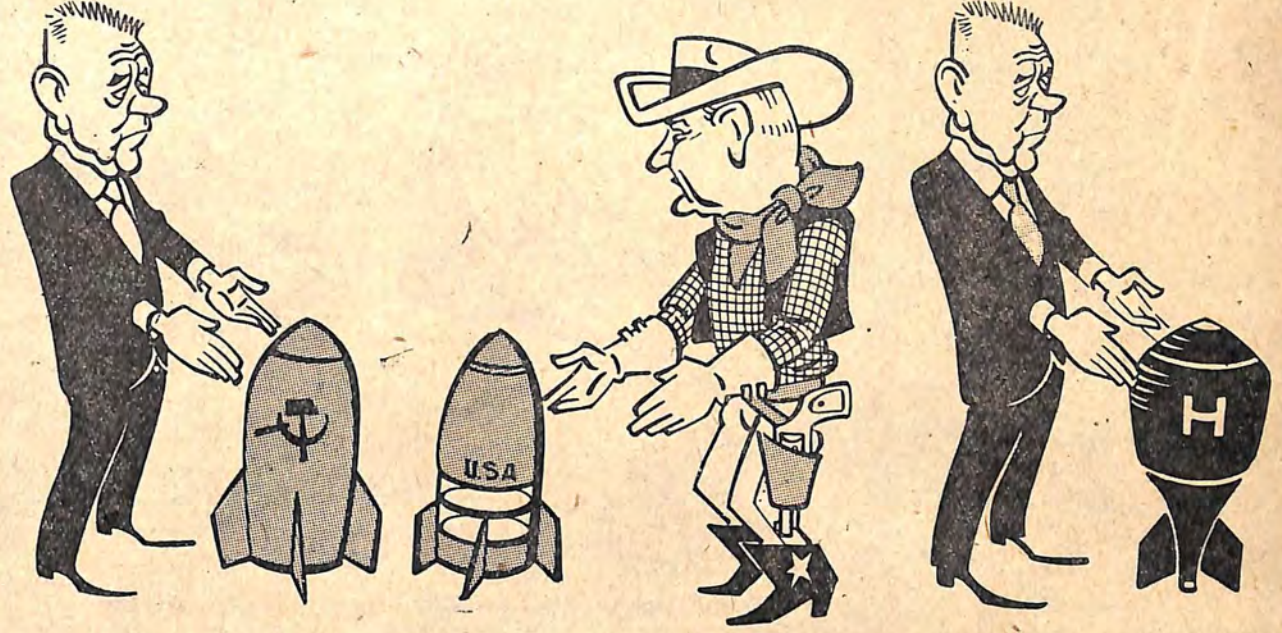
Giyimine fazla düşkün,
Arsızlıkta gayet pişkin,
Azıcık da karnı şişkin,
Meğer gebe bir kul imiş.

Kalem almış ak destine,
Mektup yazar her dostuna,
Zenginlikte yok üstüne,
Serveti de bir pul imiş.

Baktım gözü biraz şaşı,
Kel ibişe dönmüş kaşı,
Be Allahın sallabaşı,
Kolların da mudul imiş.

Fakir der ki yandım Allah!
Seni bir şey sandım vallah!
Al postunu haydi yallah,
Bekâretin maktul imiş!

Siyami ÖZEL

Johnson — Benim atom bombam var...
Kosigin — N'olacak, benim de var!..

Johnson — Benim hidrojen
Kosigin — Güvendiğin şeye

Zaman

İki jigolo münakaşa ediyorlardı. Biri:
— Sen, pis bir jigolosun! dedi.
Öteki sordu:
— Neden?
— Konuştuğun kadınlardan para sızdırmak için, ne diller döktüğünü işittim.
— Ya sen? diye sordu ötekisi.
— Ben, para istemem; yalnız hediye kabul ederim.
Arkadaşı bir kahkaha atarak:
— Aptall dedi. Sen bir hediyeyle, değerince satabilmek için, on dükkân dolaşarak zaman kaybederken, ben; on kadından para almış bulunurum...

İşin

Doğru gösteriyorsa fincanda kalan telve;
Tekrar âşık olur da başımız erer göge.
Ama gelen sevgili fazla hercai ise
En köklü duyguları dahi kemirir güve.
Kiminin hissi kısır, aklı saçından kısa;
Bizler şımartıyoruz onları öve öve.
Bir kısım kadınları benzetirler kediyeye;
Sevişmeleri bile bağırıp söve söve.

— Zavallı karıcığım, izini bulmamız için işaretler koymuş, bak!..

Ne yapacaksın?

Küçük Oktay ile arkadaşı erik ağacının tepesine tünemişler, bir yandan erik yiyorlar, bir yandan da konuşuyorlardı. Arkadaşı sordu:

— Nasıl, bu sene geçecek misin?
Oktay, ağzındaki eriği, tasasız bir halde çiğneyip yuttuktan sonra cevap verdi:
— Ümidim yok.
— Babana ne cevap vereceksin?
— Boş ver!..
— Nasıl boş ver?

Oktay ağzına bir erik daha attıktan sonra konuştu:

— Sabahleyin, hizmetçiyi çımdıkliyardu. Neden çımdıklediğini sordum. «Kahveyi getirirken dökmüştü

de.» dedi. Sonra gidip hizmetçiyi öptü. Bu sefer, neden öptüğünü sordum. «Ağlamasın diye.» dedi. Sonra, hizmetçi de babamı öpmüştü, diye devam etti Oktay.

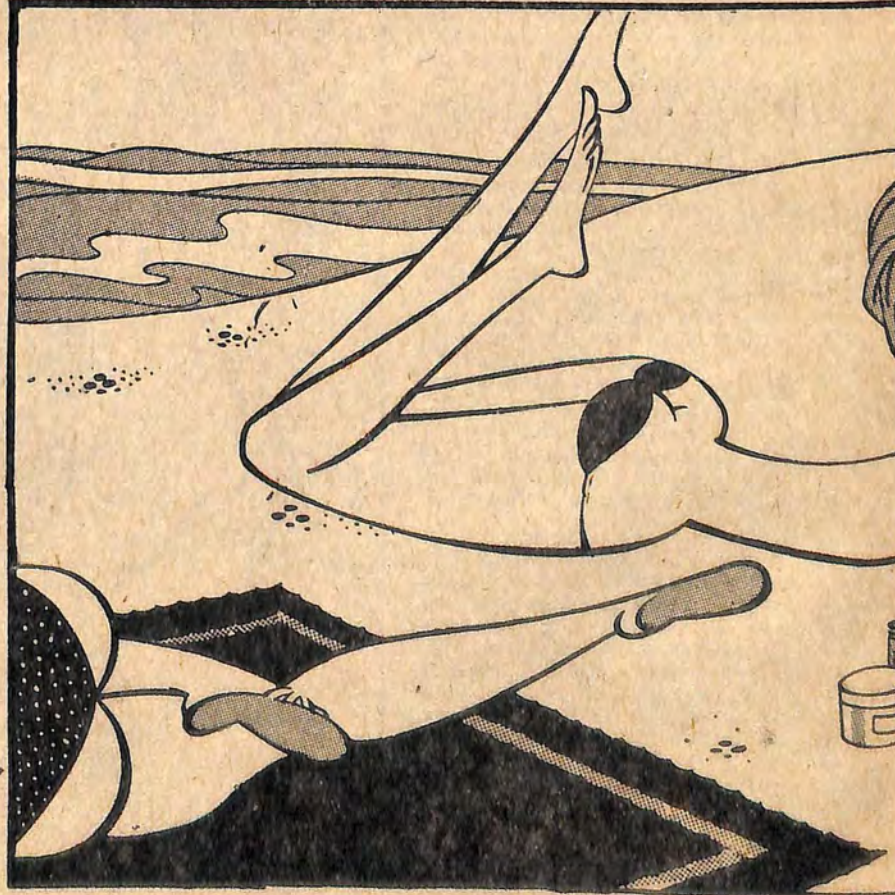
Arkadaşı dayanamıyarak sordu:
— Peki, hizmetçi niye babamı öpmüş, sormadın mı?

Oktay, yapraklar arasına gizlenmiş iri bir eriğe uzanırken:

— Sordum, dedi. Kahveyi döktüğünü, babam anneme söylemesin diyeymiş.

— Tabii sen de bütün bunları yutmuş göründün.

— Ne yapacaksın?... Daha karneyi almağa bir hafta var, aptall!..

— Canım sıkılıyor.. Canım!..
— E, kocana söyle de, seni Avrupa'

ALDANIŞ

Bir yosmaya gönül verdim
Kız çıkmadı kart dul imiş.
Hakikata pek geç erdim,
Hem kel, hem de fodul imiş

Giyimine fazla düşkün,
Arsızlıkta gayet pişkin,
Azıcık da karnı şişkin,
Meğer gebe bir kul imiş.

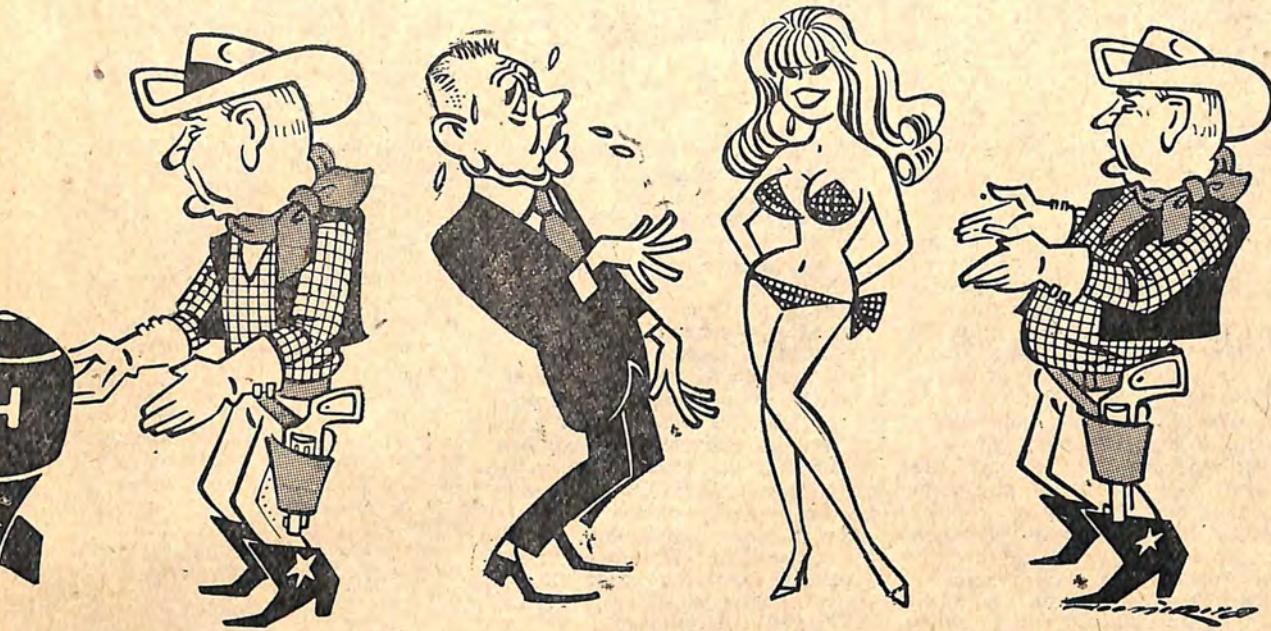
Kalem almış ak destine,
Mektup yazar her dostuna,
Zenginlikte yok üstüne,
Serveti de bir pul imiş.

Baktım gözü biraz şaşlı,
Kel ibişe dönmüş kaşı,
Be Allahın sallabaşı,
Kolların da mudul imiş.

Fakir der ki yandım Allah!
Seni bir şey sandım vallah.
Al postunu haydi yallah,
Bekâretin maktul imiş!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.pdfkitap.com>

Siyami ÖZEL

am da var...
İşte, bende de var.

Johnson — Ama bak, benim sarışın bombam da var yoldaş!..
Kosigin — !!!...

YANILIRSIN

Uyma kadın sözüne
Yanılırsın, yanılır
Bakışına, gözüne
Yanılırsın, yanılır...

Bazan güler aldatır
Bazan ağlar, atlatır
Kırk katırı çatlatır
Yanılırsın, yanılır...

Kadın ateş misali
Yakıp geçer visali
Hacığa emsali
Yanılırsın yanılır...

Güvenme çok kendine
Düşürür de bendine
Yenilirsin fendine
Yanılırsın, yanılır...

Özel hâlin nic'ola?
Derdin dağdan yüc'ola
Söylemesi güc'ola:
Yanılırsın, yanılır...

Siyami ÖZEL

İrusu

İrüsüt dinlemeyenin hakkını vermek gerek;
İrüsula getirmelidir onları döve döve.

İrüsülde hâtıralar ne kadar çok olsa da,
İrüsüma etmelidir yenisini ilâve.

İrüsüerinin hışmından madem ki korkuyorlar;
İrüsübıkları erkenden dömelişler eve.

İrüsün yaratıkların arkasından yürüyüp
İrüsüâbe'ye gittim» diye hacı sayılmaz deve...

Salâhattin KUTLU

Kardeşçe

Adam, arkadaşına acıyarak
bir süre baktıktan sonra:

— Karımla sinemaya gitmişsiniz, öyle mi? diye sordu.
— Evet, gittik n'olacak? diye cevap verdi ötekisi.

— Peki, onu sinemada öptün mü?

— Hayır,

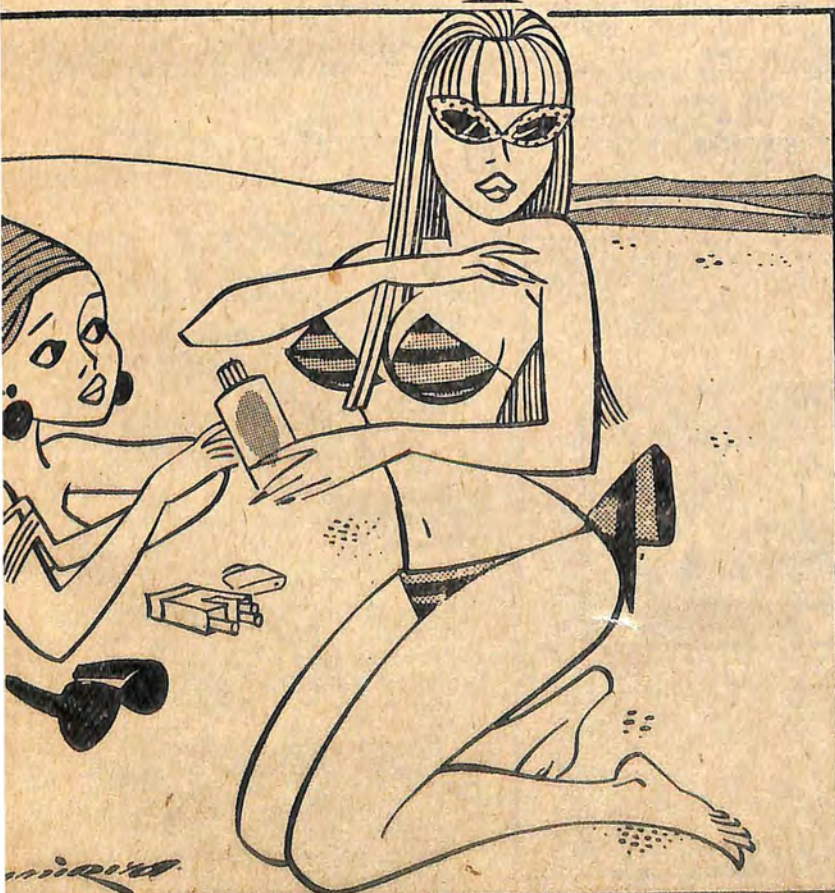
— Ya o seni?

— Haaal! Öyle bir şey oldu galiba.

— Nasıl?

— Kardeşçe canım, kardeşçe!...

— Bana da ilkin öyle yapmıştı namussuz!...

r tetkik seyahatine götürüversin!..

— Ah, karıcığım!.. Denizi öyledim ki, burnumda tütüyor!

Beleşçi

Arkadaşları Sedat'a:

— Karımı bir delikanlı ile plâjda gördük, dediler.

Sedat pişkinlikle:

— Evet, dedi. Biliyorum. O, karımın yeni yüzme öğretmenidir.

— Ama sonra kuma yatıp göğüslerini öğdü. Buna ne dersin?..

— Biliyorum, dedi gene Sedat. Akşam karım söyledi. Sun'ı teneffüs de öğretmiş.

Arkadaşları adamakıllı kızmışlardı. Nihayet bir tanesi dayanamadı ve bağırdı:

— Ama uzun uzun öpüştüler, ne haberi?

Sedat da kızdı:

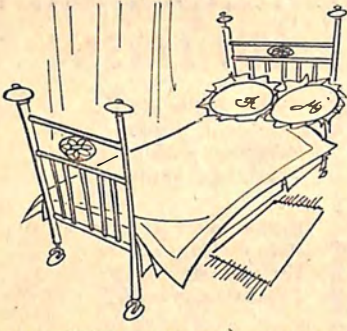
— Hepiniz, kötü kalbli insanlarırsınız, diye bağırdı. Ağzından hava vererek de sun'ı teneffüs yapıldığından habersiz cahillersiniz.

Arkadaşları, Sedat'la başa çıkamayacaklarını anlayınca mecburen sustular. Fakat içlerinden bir tanesi gene dayanamadı ve alaylı alaylı sordu:

— Peki, bütün bu öğrendiklerine karşılık, karın adama ne vermiş?

Sedat, dertli dertli başını sallayarak söylendi:

— Bırakın Allah'a şükre, dedi. Karım o kadar beleşçidir ki, belki de adama hiç para vermemiştir.

Naci SADULLAH

BİR çapkın müezzini cami minberi dibinde güzel bir genç kadınla kendilerince «uygunsuz» durumda bastırırlar:

«— Bu mübarek, bu mukaddes çatı altında bu ne denaat, bu ne şenat bu ne utanmazlık, bu ne namussuzluk?...» diye çıkışınca aldıkları cevap işte aynen şöyle olmuş:

«— Yanılıyorsunuz muhteremler; bizimkisi namussuzluk, utanmazlık flân değil, fakat sadece yersizlik tir!...»

Gerçekten de, pek varlıklı olanlarımız müstesna, bizim erkeklerimiz çapkınlık yolunda ne çekerlerse hep bu yersizlikten çekerler...

Anlaşılabildikleri hatunu kollarına takıp evlerine götürmezler...

Bu çeşit münasebetlere kapıları açık tutulan turistik otellerimiz ateş pahasıdır.

Öteki otellerimize gitseniz, nikâh belgesi, evlenme cüzdanı göstermeden içeriye giremezsiniz:

«— Sizi basarlarsa, bizi de yakarlar!...» diyerek kapıyı suratınıza kapatıverirler.

Hattâ bir dostumdan dinlemiştim: Adamcağızı, nikâh cüzdanı da göstermesine rağmen, üç çocuğunun anası olan yirmi iki yıllık eşi ile otellere almamışlar: Zira kadıncağının nikâh cüzdanındaki eski resmi, o geceki yüzüne hiç benzemiyormuş.

Bu yüzden, ettikleri yeminler, otel kâtiplerinde uyanan sahtekârlık şüphesini gidermeye yetmemiş. Her otel kapısından geri çevrilişlerinde arklarından kötü kötü laflar edildiklerini duydukları yetmiyormuş gibi, kadın: «— Gördün mü vicdansız adam: Beni, kendime benzemeyecek hale sokmuşsun!...» diye çıkışarak, biçare dostumun gerilmiş sinirlerini büsbütün perişan ediyormuş!

Bir gün de bu konuda, bizim Nizameddin Nazif'in bir nüktesine şahit kalmıştım.

Bir meslekdaşımız ona, eşinin kendini nasıl aldattığını anlatıyor, ve bu olaydan duyduğu büyük sarsılışı belirtmek için, âdetâ göz yaşıdan tertiplenmiş birbinden acı cümleler sıralıyordu. Fakat dert din-

Yersizlik yüzünden

lemeye mizacı zerre kadar dayanıklı olmayan Nizameddin Nazif bir ara sabrını tüketerek biçare adamı tersledi ve:

«— Kabahat sende be birader, dedi, madem bu işlerde bu kadar titizdin sen de evlenmeyiverseydin!...»

Bu hiç ummadığı cevap, yüzünde bir şamar gibi şaklayınca, ne söyliyeneğini şaşırın yaralı meslekdaşımız, o şartlar içinde insanı güldüren bir komik ciddiyetle:

«— Dinimce tağneden bâri müsliman olsa, dedi, ve hemen ilâve etti: Bunu sen bana nasıl söylersin bre Nizam? Sen kendin on dört defa evlenmiş değil misin?...»

Nizameddin Nazif, beni gülmekten katılan cevabını yapıştırdı:

«— Ben hiçbir zaman evlenmek için nikâhlanmış değilim be birader... Bir kadın buluyorsun, oteller almıyor. Ben de bu engeli rahatça aşmanın yolunu, anlaştığım kadınlarla nikâhlanmakta buldum: Yâni benimkiler «nikâh cüzdanı» değil, o tellere serbest giriş vizesi idil!...»

Gerçi bu, gerçeğin ifadesi olmaksızın alabildiğine uzak bir nükteydi ama, kadın-erkek münasebetlerinde yer meselesinin her zaman böyle şakaya alnamıyacak bir ciddiyeti de vardı.

Nitekim bu yüzden, yeğenimle benim başımızdan geçmiş öyle bir maceracık oldu ki, şimdi onu anlatır sam, kendimizce ağlanacak halimize sizlerin epeyce güleceğinizi sanıyorum.

Bir tarihte İzmir'deyim. Yeğenimin büyük yahsında misafir kalıyorum.

Bir gece, yemekte ikişer kadeh parlattıktan sonra, biraz saz dinlemek niyetiyle evden çıktık.

Ben evliyim. Bizim yeğen ise: «Armudun sapı var, üzümün göpü var» diye diye, henüz bastığı kırk yaşına kadar bekâr kalmış.

Yolda: «— Benim, diyor, bu geceki niyetim, gazinoda saz dinlemek değil, hanendeler arasında münasip bir kısmet aramak!...»

Meğer İzmir'in sazlı gazinolarının bazılarında, şarkı okuyan bayanlar, anlaşıkları müsterilerle, sahne arkasındaki büfede konsumasyon da yapıyorlarmış!

Nitekim, sahne dibindeki bir masaya yerleşmemizden bir müddet sonra bizim Ragıp:

«— Dayı, dedi, biz, şu başta oturan esmer kızla işaretle anlaştık. Ben müsaadenle konsomasyona gidiyorum!...»

Ben de güldüm ve: «— Haydi bakalım, kısmetin açık olsun!...» dedim.

Baktım: Bizim yeğenin sahne arkasındaki büfeye giden kapıya doğru yürümesiyle, baştaki esmer kızın da yerinden kalkması bir oldu: Ben de sabahattan beri cebimde taşıyıp da ele almaya fırsat bulamadığım gazetelerini okumaya daldım.

Neden sonra yanıma dönen Ragıpın yüzünde, zafer kazanmış bir kumandan gülümseyişi vardı. Oturur oturmaz, ağzını kulaklarına vardıran tekmil haberini verdi:

«— Kızla anlaştık. Paydostan sonra biz çıkıp ağır ağır Kordonboyu'na doğru yürüyeceğiz. O da gelip bize yetişecek!...»

Ben merakla: «— Sonra ne olacak?...» diye sordum.

Ragıp'ın içkiden kızarmış yüzündeki gururlu sevinç birden sönmüverdi:

«— Vallaha, ben de onu düşünüp duruyorum!»

Ben omuz silktim: «— Canım, bunda düşünecek ne var? Koca «Efes» oteli ne güne duruyor? Turistik değil mi orası?

Ragıp düşünceli: «— Efes turistik ama, kız: «Ben otele gitmem!» diyor, ve ilâve ediyor:

«— Bunların gazinoyla anlaşmaları, salatâ gibi iştah açmak, fakat asla karın doyurmamakmış... Müşteri ile otele gittikleri görülür, duyulursa, kızı işinden atarlarmış!»

«— Demek seninle gelmeye razı olması büyük fedakârlık!...»

«— Kıza aşağıda dünyanın komplimanını yaptım. Malûm ya methüsenâ, kulaklarla yenilen, lezzetine doyumaz bir bal gibidir. Kız ihtimal onlara doymadı. Buna, aşağıda şampanyayı biraz fazla kaçırması, pa rayı da peşin peşin oldukça cömertçe almış olmasını da katarsak, bu büyük fedakârlığın sınırlarını kavramış olursun!...»

«— Alâ... Ancak sen minareyi çalmışsın ama, kılıfını hazırlamamışsın... Otele gidemeyeceğinize göre, şimdi nereye götüreceksin bunu?»

Ona bu sözleri söylerken, daha birkaç gece evvel annesi ile aramda geçmiş bir konuşmayı hatırlamıştım. Ondan, Ragıp'ın eve bir bayan arkadaşı ile gelmesini nasıl karşılayacağını öğrenmek istemiştin.

O zaman ince kaşları, sanki ırzına dil uzatılmış gibi öfkeyle çatılmış ve işte aynen şöyle demişti:

«— Ragıp yapmaz öyle şey... Mesleği, san'atı belli, namuslu her bayanın başımızın üstünde yeri var. Fakat ne idiği belirsiz hiçbir kadına kapımı açmam. Ragıp'la sevişecek kadına gelince, o bu eve ancak gelin olarak girebilir!...»

Şimdi, bizim yeğenin anlaştığı bayan o «ne idiği belirsiz» takımından sayılacağı için, vuslat döşegini o yalaya sermek imkânı yok...

O halde ne yapsınlar, nereye gitsinler bu biçareler?

Keyfi kaçan kafasında her halde bu sorunun cevabını bulmaya çabalayan yeğene:

«— Ragıp, diyorum, seninkini al-lama avukat diye tanıtamaz mıyız?»

Ragıp ümitsiz: «— Olmaz, dedi, annem, karşısına çıkan her avukata yaptığı gibi ona da bizim dâvâlardan söz açarsa rezil oluruz!»

«— Peki mimar desek?»

«— Olmaz dayı, olmaz. Bizimkinin han yapan değil, hanuman söndüren takımından olduğu gözlerinden belli!...»

«— Ya öğretmen desek?»

«— Yahü dayıcağızı, sen annemi bilmez, tanımaz gibi konuşuyorsun. Biz kadının öğretmen olduğunu söylersek, annem, hangi okuldan, hangi tarihte mezun olduğunu, hangi okulda ne öğretmenliği yaptığını sormaz mı?»

«— O halde seninkini bir ses sanatkârı olarak tanıtalım?»

«— Peki, ya: (Bir şarkı okusanız hanım efendiciğim!) derse?»

«— Bunun boğazında kuşpalazı var: Hekimler şarkı söylemesini yasak ettiler!» deriz.»

«— Adı ne derse?»

«— Mefharet Yıldırım deriz!»

«— Olmaz... Valide Mefharet Yıldırım'ı tanır!...»

«— Biz de Perihan Altındağ deriz!»

«— Onu da tanır!...»

«— Ya Nesrin Sipahi?»

«— Tanımaz olur mu? Biliyorsun, büyük dayım bestekâr. Annem hem piyano, hem ud çalar. Onun için bizim kalbur üstü ses, saz sanatkarlarımızın hemen hepsini tanır!... Safiye Aylâ gelir, bizim evde kalır!... Nesrin Sipahi, daha geçenlerde kocası ile beraber gelmişti eve!...»

«— Öyleyse seninkini «Dansöz Semiramis», yahut «İnci Birol» diye tanıtalım!...»

«— O hiç olmaz: Zira valide, dansözlüğü saygıya lâyık sanatlardan saymaz!...»

Sahnedeki bayanların en güzelce sesli olanı, Hüseyin Mayadağ'ın suzinak şarkısını okuyor:

«Bendedir ah yaraların yarası,
Hiç bulunmazmış bu derdin çaresi,
Sevdim, oldum gönlümün divanesi
Hiç bulunmazmış bu derdin çaresi»

Ben de gülerken biten şarkıya bir mısra ekliyorum:

«Varken o evde Ragıp'ın validesi!»

Ragıp, üzgün, içini çekiyor:

«— Kafiye bulmak kolay da, yer bulmak zor!...»

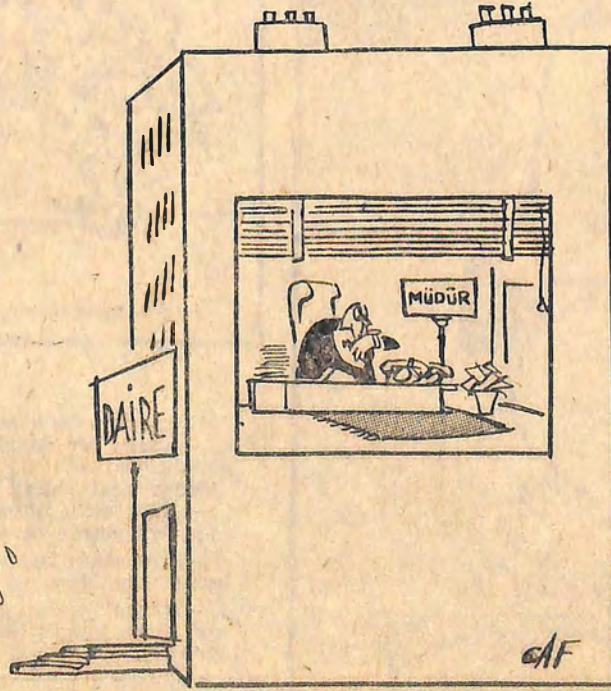
İkimizin de susup kimbilir daha ne kadar düşünmemizden sonra, ben:

«— Ragıp, diyorum, benim aklıma bir başka çare geliyor.»

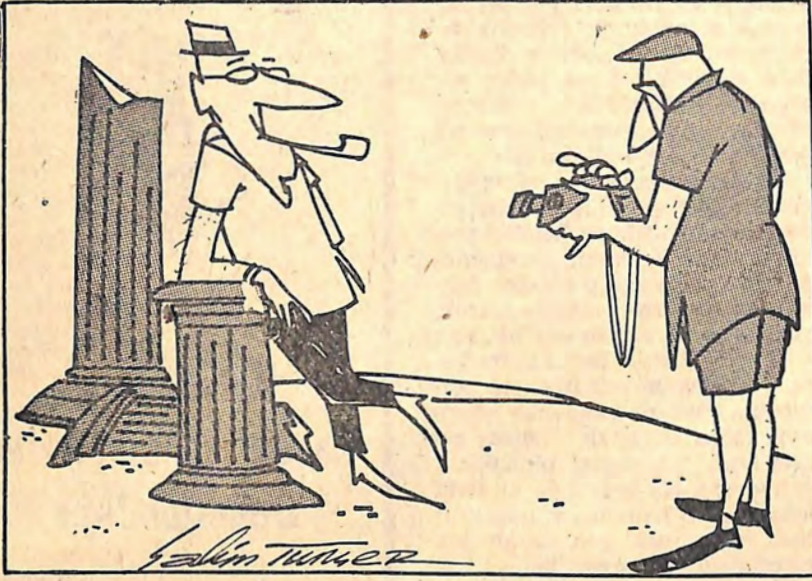
Ragıp, gözlerinde ümitsiz bir bakışla soruyor:

«— Nasıl bir çare geliyor?»

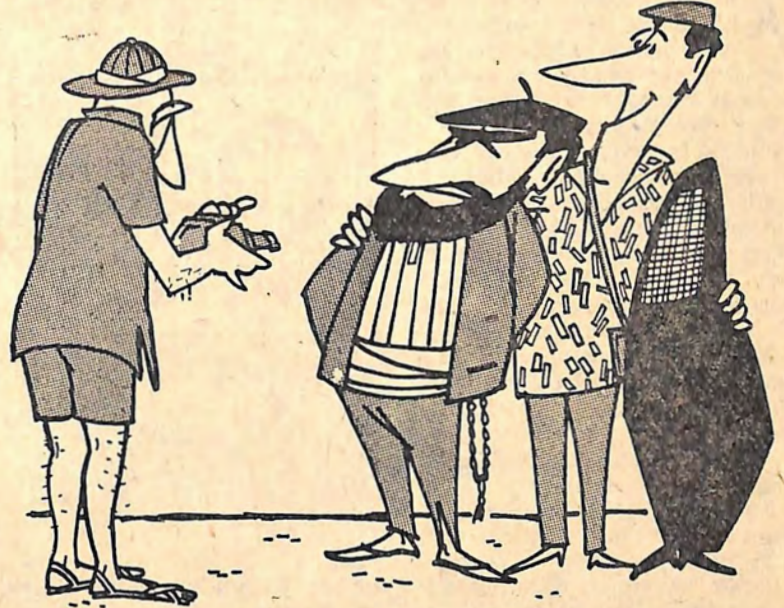
«— Biliyorsun, bizim yattığımız

Kanserle mücadele kampanyası açıldı. — Gazeteler —

Dün...

Bugün!..

kısım, yalının apayrı bir dairesi... Hattâ bir aralık o kısmın müstakilen kiraya verilmesi bile düşünülmüştü.»

«— Ee? Ne olacak?»

«— Bildiğin gibi orada, seninle benim yattığımız odadan başka bir oda daha var...»

«— Ee? Ne olacak varsa?»

«— Şimdi biz bu gece, karısı ile İzmir'e gelmiş çok yakın bir dostumuza rastlamış olamaz mıyız?»

«— Olduk diyelim... Ne çıkar bundan?»

«— Onları alıp bizim yalıya götürmez miyiz?»

«— Öyle olsa götürülebiliriz ama, bunun bu gece bize faydası ne?»

«— Neydi seninkinin ismi?»

«— Handan!»

«— Şefgarson Murat da onun kocası olsun bu gecelik!»

«— Anlamadım?»

«— Canım biliyorsun, Murat, gayet efendi görünüşlü bir delikanlıdır. Sahiden de üniversite mezunu olduğu için onu annene kolayca öğretmen diye tanıtabiliriz... Bir müddet hep bir arada otururuz. Yatma zamanı, onların yatağı, bizim karşımızdaki o boş odaya hazırlanır... Herkes yattıktan sonra da Murat Handan'ı sana bırakıp, senin yatağına gelir...»

Ragıp'ın aklı bu çareye yatmıştı. Tasalı yüzü birden, konsomasyon-dan döndüğü zamanki neşeli aydınlığına kavuştu:

«— Bak, böyle olabilir!...» dedi.

Ve hemen Murat'ı çağırıp durumu anlattık.

Bizim yeğenden yıllardır yüzlerce lira bahşış koparmış olan genç şef garson, kendisine teklif ettiğimiz rolü kabul etmekte fazla nazlanmadı. Yüzlük banknotu cebine indirirken: «Hiç merak etmeyin, yüzünüzü kara çıkarmam evelallah!...» diyordu.

Paydostan sonra dışarıda dördümüz bir araya geldiğimiz zaman plânımızı ve nedenlerini Handan'a da anlattık.

Taksi ile yalının yolunu tutarken, plânın fiyatı vermeme için gösterilecek davranışları da tesbit ettik...

Ablam, bizi ve Murat'la eşini (!) umduğumuzdan çok iyi karşıladı.

Ancak muteber misafirlere açılan büyük salona yerleştik.

Fındıklar, fıstıklar ve buzluk viskiler geldiği zaman, sahne kıyafetini değiştirip sade bir elbise giymiş ve yüzünün bütün boyalarını silmiş olan Handan, plânımız gereğince, ağzına hiç içki koymadığını söyledi.

Kadın, sıkı tembihlerimize uyu-yor ve hiç lâfa karışmıyordu.

Ablamın Murat'tan sorup öğrendiğine göre dört senedir evli idiler.

Nur topu gibi iki de yavrucukları vardı. Onları İstanbul'da büyükanne-lerine bırakmışlardı.

Fakat işler böylece çok yolunda gidiyor gibi görünürken, bizim hiç ummadığımız bir felâket patlak ver-di:

Yatmakta karar kılındığı zaman ablam:

«— Siz biraz oturun da ben misafirlerin yerlerini hazırlayayım!» dedi.

Ragıp da:

«— Ben de yatakları taşıyayım!...» diyerek annesinin peşinden yürümek isteyince, ablam durup döndü ve kaşlarını çatarak sordu:

«— Ne yatağı taşıyacaksın sen?...»

Ragıp, kekeler gibi:

«— Şey, dedi, misafirlere bizim dairedeki boş odayı hazırlamıyacak mıyız?»

Ablam oğluna âdeta azarlar gibi:

«— Deli misin sen? dedi. Hiç ben

misafirlerimi o küf kokmuş bekâr odasında yatırır mıyım? Kocasının evine giden Suna'nın boş odası ne güne duruyor? Hem orada her şey hazır. Ben bir eksiği var mı diye şöyle bir bakıp geleceğim!...»

Ablam böyle diyerek çıkıp gidince, biz ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi şaşırılmış, umulmadık zamanda şamarlanmış alıklar gibi, birbirimize bakakalmıştık.

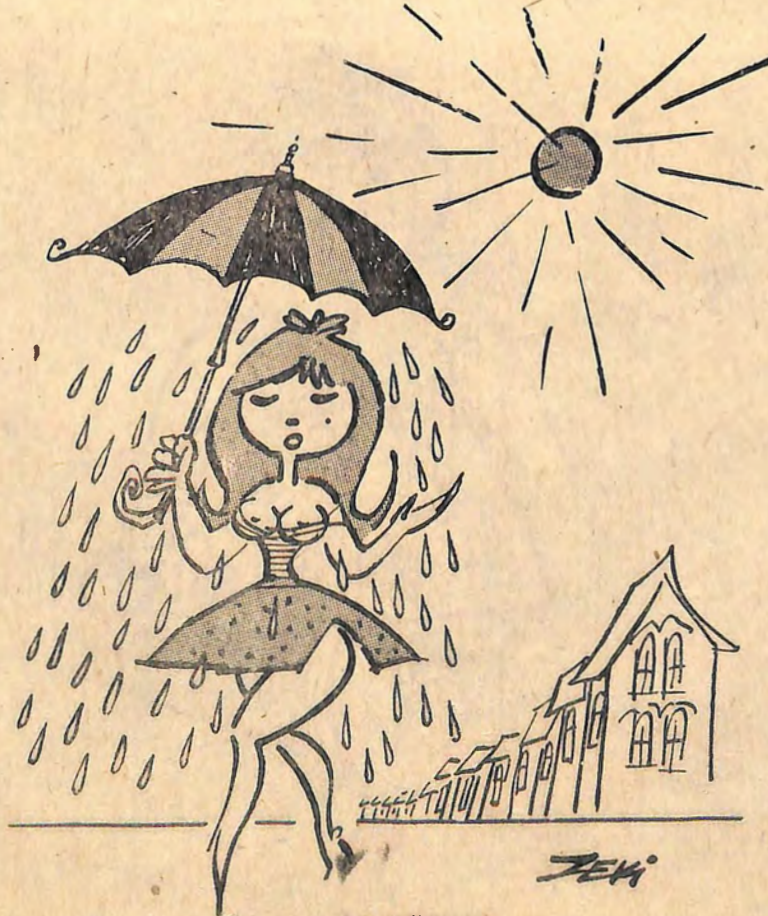
Murat'ın zeki gözlerinde sinsi bir sevinç belirmişti. En fenası, Handan'ın yüzünde en ufak bir üzüntü belirtisi bile yoktu.

Biçare Ragıp'a gelince, o anda onu kıtır kıtır kesseler, bir damla kanı akmazdı sanırdın.

Annesi çok geçmeden salona dönerek eşine ve Murat'a:

«— Buyurun hanımefendi... Buyurun beyefendi, size yerinizi göstereyim!...» dedi.

Sıcaklar arttı. — Gazeteler —

Yaz yağmuru!

Onun arkasından çıkarken bize:

«— Allah rahatlık versin!...» diyen Handan'ın sesinde, Ragıp'ın olanca kanını dondurabileceğini sandığım açık keskin ve hattâ zalim bir istihza vardı.

Onu takip eden Murat bize bakarak:

«— Benim elimden ne gelir?...» anlamında bir işaret yaptı.

Ablam onlara tuvaleti, banyoyu, yatak odalarını gösterdikten sonra bize seslendi:

«— Çocuklar, vakit çok geç oldu. Haydi artık siz de gidip yatın da ben alt katın ışıklarını buradan söndürüvereyim!...»

Bu durum karşısında, umulmadık zamanda idam kararı yemiş mahkûmlar gibi ayaklarımız dolaşarak öteki kısımdaki yatak odamızın yolunu tutmaktan başka hangi çaremiz vardı?

Ben o gece sabaha kadar her uyanışında, yatağında oturan biçare Ragıp'ı ya bir sigara yakarken, ya bir sigara söndürürken gördüm.

Sabahleyin kahvaltılık sofrasında Ragıp'ın gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı idi.

Buna karşılık, hayatlarından alabildiğine memnun görünen Murat'la eşi (!), ablamın suallerine, fevkalâde rahat yattıkları karşılığını veriyorlardı.

Fakat ablam onlara:

«— Bu gece yine bekleriz!...» deyince, tahammülünün son damlası da tükenen Ragıp, lokmasını püs-kürtürerek atıldı ve:

«— Olmaz anne, dedi, dayımla ben bu gece başka bir yere sözlüydük!...»

Biraz sonra Murat'la eşi (!) giderken, konukseverliğimizden ötürü, başta ablam olmak üzere hepimize ayrı ayrı teşekkür ediyorlardı.

Onların gidişinden sonra Ragıp, işin cabası olarak annesinden sun-turlu bir de zilgit yedi:

Doğrusu Ragıp bazan çok kaba oluyordu. Hiç o kadar muhterem misafirlere:

«— Yarın akşam gelmeyin. Biz başka yere sözlüydük!...» denir miydi? Ragıp böyle söyleyince, ablam neye uğradığını şaşırılmış, utancından yerin dibine geçmişti. Ragıp'a gidip onları bulmak, gönüllerini almak ve gece yine gelmelerini sağlamak düşerdi.

Ragıp, sonsuz isyanını gizlemeye çalışarak, onları nerde bulabileceğini bilmediğini söyledi. Zaten başka ne söyleyebilirdi biçare?

«— Başüstüne anneciğim, yarın kendilerini bulur, kafalarını tütsüler, harçlıklarını ceplerine koyar, alıp yine yatacıklarına getiririm!...» diyebilecek hâli yoktu ya!...

Naci Sadullah DANIŞ

KADİFE gözlü, tatlı sesli delikanlının hakiki bir Kazanova olduğunu bilmeyen baba Lory, sayfiyedeki evinin bir odasını ressam Frederic'e vermişti. Eve girer girmez delikanlının ilk işi, evin kızı güzel Gladys'in kalbini çalmak oldu.

Gladys küçüktü. Henüz onbeş yaşındaydı ama, vaktinden evvel açan goncalara, ilk güneşle kızarıp olgunlaşan meyvelere benziyordu. Tatlıydı. Esmerdi. Üstelik mini etek giymekteydi...

Baba, kızı ile kiracısının arasındaki ilişkinin aşka döndüğünü anlamakta gecikmedi. Dolambaçlı yollara lüzum görmeden:

— Mösyö kızından hoşlanıyor musunuz? diye sordu.

Ne söyleyeceğini şaşırان delikanlı münasip bir cevap ararken, Lory devam etti:

— Sıkılmayınız; düşündüklerinizi serbestçe söyleyiniz.

— Bilmem ki... diye kekeleydi ressam. Kızınız gerçekten güzel ama... Henüz çok genç.

— Onbeş yaşındadır, diyen baba bu yaşın, Juliette'in yaşı olup, Romeo'yu kendi arzusuyla odasına aldığını nedense sözlerine eklemeydi.

Ressam:

— Bunları sonra görüşürüz, diye mırıldandı. Şimdilik evlenmeyi düşünmüyorum.

Lory'nin ağzı kulaklarına vardığı:

— Zıyanı yok, nasıl olsa bir gün kararınızı vereceksiniz, dedi.

İçinden işe olmuş bitmiş nazariyle bakıyordu. Kız güzeldi. Oğlan ise, kafese girmiş sayılırdı!

Fakat çok geçmeden, bir takım sebebi anlaşılamayan işler olmuştu. Baba Lory, bir yumruktaki Frederic'in burnunu neden ezmişti acaba? Küçük Gladys'in babası, mahkemede şöyle açıkladı:

— Bu adamdan dâvacıyım yar-

gıç bey. Kızımı baştan çıkartmak istiyordun!

Ressam:

— Çıldırдың mı? diye bağırdı. Bu çocukla ilgilenmedim bile!...

Aslında Gladys'e hiçbir zaman çocuk nazariyle bakmamıştı. Küçük bir aşıftaydı o. Birlikte unutulmaz saatler geçirmiş olmalarına rağmen...

— Kapının altından aşk mektuplarını atan Gladys'tir, diye bir açıklamada bulunmayı da unutmadı.

Babasının yanında oturan Gladys sıçradı:

— Yalan söylüyor!

Yargıç hayretle kızı süzüyordu. Gelişmiş göğüslerini meydana çıkaran dar blüzu, muhtazam bacaklarını açık bırakan mini eteğiyle delikanlının ifadesini doğrulamaya çalışıyordu sanki.

Esmer buklelerini sallayarak arsız bir sesle devam etti:

— Ben yüz vermişim, hıh! Ye-

min ederim ki bütün teşebbüsler ondan geldi. İlk öpücüğü, dudaklarıma o kondurdu! Aralık bıraktığım kapıdan, odama ilk defa o girdi! Yatağıma kadar kucagında götürdüğünü, üstümdekileri elleriyle çıkartıp, benimle yattığını inkâr edebilir mi?

— Bana yazdığı mektupları mahkemeye çıkarmak istemedim ama, beni buna kendisi zorluyor, diyen delikanlı, yargıcın önüne birkaç mektup bıraktı. Sonra içinden birini rastgele alarak, yüksek sesle okumaya başladı: «Biricik aşkım... Dün akşam kapına vurduğum zaman cevap vermedin. Oysa uyumadığına eminim. Odan ısıllı ısıldı... Sensiz gecelerimin bir değeri olmadığını anlıyorum. Ne olur beni al, beni kucakla, kollarında sık hayatım! Seni seviyorum. Seni benim aşk çiçeğimsin, ruhumsun!»

Mektup okunurken zavallı baba renkten renge giriyordu. Kırmızı, mor, yeşil!...

— Bunları benim kızım mı yazdı? diye kekeleydi.

Zaten daha başka bir şeyler söyleyecek durumda değildi. Yargıcın kararını, bir idam mahkûmu gibi başı önünde dinledi.

— «Sanık Lory, kiracısı Frederic'in burnunu zedelediği için, iki bin frank para cezasına mahkûm edilmiştir!»

Mahkemeden çıkarılarken:

— Cehenneme kadar yolun var serseri ressam! diye bağırان kızını susturan baba Lory Frederic'e sokulup:

— Boşuna böbürlenme, dedi. En kısa zamanda kararı temyizde bozdurup, seni Gladys'le evlenmeye mahkûm ettirmezsem, bana da Lory demesinler!

Sylvia Risser'den çeviren :
Süheylâ AYKUT

**Reklâmınızı
Gazete ve dergilerle
Değerlendirin**

**BASIN
İLÂN
KURUMU**

**Yurt içi ve
Yurt dışı
Reklâmlarınız için
hizmetinizdedir.**

GENEL MÜDÜRLÜK :

Cağaloğlu, Türkocağı
Caddesi No. : 1
İstanbul.

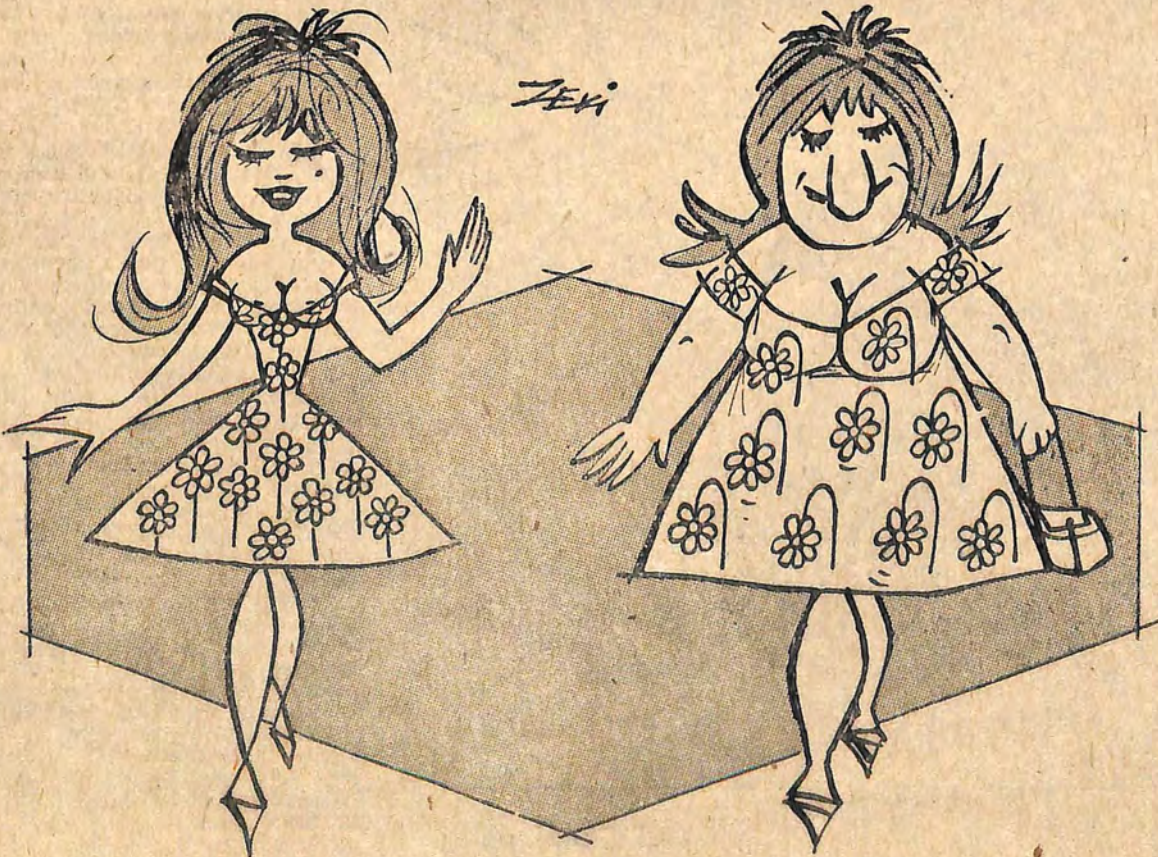
Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telgraf adresi :

BASINKURUMU

(Basın : 18171 — 102)

Yazısız

fan fin fon ailesi

5

ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

GÜNÜN KADINI

NERMIN YASTIK

MAYA ÜSTADI

Ahmet Yengesi Güzel

Tahtakuruları

Jonkor Cemil ve KAYINBİRADERİ

BİRİKİK TAKDİMİ ZÜHTÜ ZİT veee teleksi

MEMLEKETİMİZİN MEDARİ İFTİHARI

ERİSİLMEZ YILDIZ

Zeki MÜREN

VE YENİ KIYAFETLERİ

HAFTAYA MÂLUM: ↑ MERHABA ZEKİ

it Adası

MUZAFFER İZGU

— 26 —

Gülistan gülerək:

— Oşt, diye bağırırdı yine. Öküzün barnağı olsa önce kendi ardını kaşır. Elâziz'inin dudaklarında arsız bir gülümseme, odasının kapısında kayboldu.

Biraz sonra Gülistan'ın kocası da geldi yanımıza. Omuzları, avurtları çökmüş, sarı benizli, karısına göre onbeş yaş ihtiyar bir adamdı. O geline Gülistan:

— Benim erim, dedi. Ama safın biridir... Saf ki, ne saf... Allahlık... Şindi şurda otur diyecen, bi gün bi gece oturur efendi. Kalk diyecen, bi gün bi gece zingildek gibi ayakta durur. Ben olmasam, kendinin de, çocukların da hali harap.

Adam, oturduğu yere sanki zamkla yapıştırılmış gibi yayılıverdi. Ne bir hoşgeldiniz, ne bir selâm... Aptal aptal, bir karısına, bir baba, bir Necmiye'ye bakmağa başladı.

— Merhaba, dedim.

— Hıı?

Gülistan:

— Üstelik kulağı ağır duyar.

Bağırdım:

— Merhaba!...

— Hıı, maraba maraba...

Kalkıp gidinceye dek, adamın ağzından bu iki kelimecik çıktı. Ama karısı, sanki kurulmuş bir makine... Durmadan ötüyordu. Fabrikadan, işten, Yılık Kadir'den bahsediyordu. Arada bir:

— Bunun eline galsak, diye kocasını gösteriyor, adam da kendinden konuşulduğunu anladığı için pis pis sırıtıyordu. Anlattıklarını bazan Necmiye ilgiyle dinliyor, bazan da aynı Gülistan gibi etli dudaklarını hoş bir şekilde aralayıp gülümsemeye çalışıyordu. Onlar, tam kapının önünde oturdukları için söylenenlerin bazısını anlamıyordum. Gülistan'ı tetkik ediyordum.

Gülistan, kara gözlü, kara kaşlı bir kadındı. Diri göğüsleri, elini kolunu salladığı zamanlar sağa sola sallanıyor, sanki Gülistan da bunun farkındaymış gibi, arada bir göğüslerini tutarak, daha fazla sallanmalarına engel oluyordu. Geç vakit, Necmiye'yle, Gülizar bizim odaya girdiler. Gülistan'ın sağır kocasıyla başbaşa kalmıştık:

— İşler nasıl? dedim adama.

— Hıı? dedi.

Tekrar sormaktan vazgeçtim. O da birşey sormadı. Az sonra da, selâmsız sabahsız iki yaşındaki oğlunu kucağına alarak çekip gitti.

Tek başıma kalmıştım. Deminki kızan adam yemeğini yemiş, minde-rin üzerinde uyuyordu. Karnı ağrıyan Mamo, bir parça rahatlamış, karanlık kapısının önünde kendi gibi iki büküm olmuş karısıyla bir şeyler konuşuyorlardı. Nadire Nene, gece yağacak çiyi hesaba katarak, görmez gözleriyle biberlerini toplamağa çalışıyordu. Hamalların dört tanesi serdikleri çulun üzerinde şimdiden horlamağa başlamışlardı bile... Ama, her biri bir çekirge kadar büyük olan sivrisinekler yüzünden ara sıra horultuların düzenli bozuluyor,

küfürle karışık iç çekişler duyuluyordu. Sağ tarafımızdaki karanlık odadan, isterik bir kadın kahkahası, homurdayan bir erkek sesi geliyordu. Bütün bunların arasında, avlunun ortasında dört yaşlarındaki bir erkek çocuğu katıla katıla ağlamak-taydı. Nadire nene:

— Ne ağlıyon lan Yasin? dedi.

Çocuk, burnunu çeke çeke:

— Anam dışarıya attı, dedi.

— Geberesi, uyusaydın sen de...

Sonra Nadire nene bağırırdı:

— Gız Döndüüü, al şu piçini içeri, millet uyuyacak!...

Bu bağırırmaya, bir hamal küfürle karışık anlaşılmas bir cevap verdi:

— El keyfini etmek için piçini dışarı...

Cümle kapısının yanındaki karanlık odanın kapısı açıldı, genç bir kadın:

— Yasin, lan Yasin lan, gel içeri, dedi.

Nadire nene:

— Anayın işi bitti oğlum, hadi get, dedi.

Kadın, duymadı bu sözleri sanki. Bir eliyle darmadağın saçlarını düzeltmeğe çalışırken, öteki eliyle geceliğinin önünü kapatmağa çalışıyordu.

Daha ilk günden anlamıştım ki, burada, bu avluda her şey apaçık. Kim, kimin ne yaptığını düşünmeden biliyordu. Çocuklar bile alışmışlardı bu havaya... Öyle ya... Kimse kimseden şikâyetçi olmadıktan, kimse kimseyi ayıplamadıktan sonra...

Necmiye'yle Gülistan dışarı çıktılar:

— Avradına buranın usullerini anlattım ağam, dedi.

— Sağol, dedim.

— Ben de gidip yatıym, sabah iş var...

Çekti gitti. Biz de Necmiye'yle odamıza girdik.

— Neler konuşunuz? dedim.

— Heç, dedi. Yılık Gadir'i anlattı. Sona, bu hamballar anasının gözü olurlar, gece sizi gözetlerler, dikkatli olun, dedi. Evde paranızı bırakmayın, çarlarlar dedi. Bir şey lâzım olursa yarın, girin benim evden alın dedi.

— Nasıl bir kadın?

— Ne nasılı?

— Namuslu mu?

— Ne biliym, alında yazılı deel ya. Namuslu zaar. Heç öyle olmazsa, himbıl bir adamnan geçinir mi?

Uyku gözlerimden akıyordu... Yorganın üzerine başımı koyar koymaz dalmışım. Necmiye'nin kızdığını, homurdandığını duyuyordum ama, ne gözümü açacak, ne de kolumu oynatacak kuvvetim vardı.

Güneş, pencere deliğinden bir ok gibi içeriye süzülüyü zaman, gerine gerine uyandım. Necmiye, vücudunun yarısı toprağın üzerinde, yarısı yorganın üzerinde uyuyordu. Gecenin sıcağına dayanamamış olsa gerek, yarı yarıya çıplaktı. O kadar beyaz bir vücudu, o kadar dolgun ve sıkı bir eti vardı ki... Dudaklarındaki küskün ifadenin sebebini bildiğim halde uyandırmadım onu. Daha doğrusu uyandırmama kıyamadım. Ya-vaşça kapıyı açarak dışarıya çıktım. Tulumbada yüzümü yıkadım. Nadire nene, yine kapısının önünde söyle-nip duruyordu...

— Oğlun geldi mi nene? diye sordum.

— Geberdi inşallah, gelmedi.

Sanki kadın, böyle bir soru bekliyormuş gibi başladı söylenmeğe:

— İt olacağı ne güzel bir gız bulmuştum. Böyle şehir kızları gibi her yanı ellendik koklandık değildi. Neymiş, gızın gözleri biraz şaşıymış. Eyî, dedik, bu sefer şaşı olmıyanını bulduk. Bu gız çaponlara benziyor, dedi. Sona, bi dağlı gız buldum. Gız da gız hani... Eline su dökemez su avlunun avratları. Gızda bir boy var, deve gibi, galıp var mantas gabağı... Ne dese beğenin, «Dağ adamı, hasta eder sağ adamı» dedi. Bu sefer şişman bi gız buldum, haral gibi. Ona da, «El tapan ayak tapan, işde geldi bok yapan» dedi. Gönlü yok ki itin evlenmeye. Nerde çalgı, orda galgı... Onda ev bakacak hal nerde? Ancak gumar oynamasını, orosbularnan para yemesini bilir...

Nadire nene'nin yanından çekildiğim halde, o hâlâ söyleniyordu. İçeri girdiğimde Necmiye tamamen toprağın üzerindeydi. Omuzundan ve bacaklarından yakalayarak yorganın üzerine koymak istedim, uyandı:

— Sen ne zaman kalktın? diye sordu.

— Biraz evvel...

— Gel yanıma yat!...

— Hadi kalk şimdi.

— Vallaha soğudun sen benden.

— Ben mi?

— Yok dedem.

— Ne soğuması kız?

— Soğudun ya... Ulan bu mal şindi şu hambalların elinde olacak, vallaha çiğ çiğ yerler...

— Bir daha böyle konuşma.

— Yalan mı Mehdi? Hı, yemezler mi? Niye sevmiyon beni?

O anda kendiim şöyle bir yokladım. Hakikaten neden sevmiyordum bu kadını? Geçmiş mi canlanıyordu gözlerimin önünde? Hayır... Sadece, Necmiye'nin bakışlarına, hareketlerine kıızıyordum. Neden Tanrı bunu böyle fettan yaratmıştı? Şu ağıza bak, şu gözlerle bak, şu kısılan bacaklara bak!...

— Kalk dedim sana...

— Sende bi şey var Mehdi.

— Hiçbir şey yok. Yapacak işlerimiz var.

— Gülistan bana ne dedi biliyon mu? Bana fabrikada iş bulacakmış. Böyle benim gibi delikanlı avratlara hemen iş verirlermiş.

Dilimin ucuna geldi:

— Fingirdekler değil mi? diyecektim, vazgeçtim.

— Gitmiyeceksin fabrikaya, dedim.

— Neden?

— Ne işin var fabrikada. Ben iş bulur çalışırım.

— Beni gaparlar diye mi korkuyon?

— Kim kapacak seni kız?

— Ulan gısganıyon mu yoğsa beni?

— Ne kıskanması?

— He he bildim, gısganıyon...

Ayağımdan çekmesiyle üzerine düştüm.

— Gününü gün yaşa akılsız, dedi.

O günün akşamı, alaca karanlıkta bir payton sesi duyuldu. Arkasından da bir nâra patladı:

— Ooooffff Allah!... Çekilin lan Allahsızlar, Yılık geliyor!...

Çocukların tümü bu nâra sesiyle kapıya koştular. Yılık Kadir önde, bir yığın çocuk arkasında avluya girdiler.

Yılık Kadir, uzun boylu, geniş omuzlu, saçları siyah ve parlak, yüzünde yara izi olan yakışıklı bir gençti. Cebinden çıkardığı alı yeşilli leblebili şekerleri havaya serpiyor, çocuklar da kampak için birbirlerini çiğniyorlardı. Arada bir, bir leblebinin üzerine atılan iki çocuk ana avrat dümdüz gidiyorlardı birbirlerine... Yılık Kadir o zaman:

— Küfretmeyin lan pezemeklerin çocukları, diye bağırıyordu.

Avluda çıt çıkmıyordu. Biraz evvel karlılarına horozlanan erkekler, bir kenara sinmiş, sessiz sâkin bu manzarayı seyrediyorlardı...

(Devamı var)

* Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akhaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

✳

İLAN FIATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Bir nasihat

Adamın biri son derece sinirli bir halde silâhçı dükkânına girdi. Bir tabanca satın alarak:

— Bununla kaynanamı öldürecekim, dedi.

Silâhçı gayet sâkin sordu:

— Size bir nasihat vermeme müsaade eder misiniz?

— Buyrun...

— Onu yarından önce öldürmeyin!

— Neden?...

— Bugün çok sinirlisiniz... Kurşunlarınızın hiçbirisi hedefini bulamaz da ondan!

Para

Otobüste bilekçi, yedi yaşındaki Toto'nun önünde durarak bilet almasını söyledi.

Çocuk, bir zaman ceplerini karıştırdıktan sonra ağlamağa başladı:

— Annem bana bilet almam için bir frank vermişti. Parayı kaybettim.

Bilekçi iyi bir adamdı:

— Ağlama, dedi, çocuğa... İşte sana bir bilet.

Küçük Toto bileti alırken:

— Peki ama, ya param?... diye sordu.

Yazısız

Yaş meselesi

Sinir hastalıkları mütehassısı, odasına giren genç ve güzel bir kadına sordu:

— Neyiniz var efendim?

— Ah, sormayın doktor bey, diye inledi kadın. İçimde, anlatılması imkânsız bir sıkıntı var.

— Başka?

— Ruhum bunalıyor. Can sıkıntısından patlıyorum.

Doktor kalktı, kadını esash bir muayeneden geçirdikten sonra yerine oturdu ve:

— Siz, dedi; bundan sonra açık havada uzun yürüyüşler yapacaksınız. Mümkünse bol bol spor yapın. Verdiğim şuruptan da, sabah akşam birer kaşık alacaksınız.

— Ah! dedi kadın gene. Bütün bunların hepsini yaptım. Hiç bir fayda etmedi.

Doktor, biraz düşündükten sonra sordu:

— Eşinizin hâli-vakti yerinde mi?

— Evet.

— Şöyle beraberce bir seyahate çıksanız?

— Seyahatten hoşlanmaz eşim.

— Ama sıhhatiniz için bu lâzım.

— Gene razı olmaz doktor. Zaten aramızda yirmi yaş fark var. Beni anlamasına imkân göremiyorum.

Doktorun gözleri birdenbire parladı ve:

— Şimdi anlaşıldı mesele, matmazel, dedi. Siz hemen, vakit kaybetmeden gidin, eşinizin yaşını kıtçültün...

— Küçük yeğenim eve geldiğinden beri her şeyi daha güzel görmeye başladın.

— Seni de karıcığım!...

Yanılmış!..

Ev sahibi, kiracısı güzel kıza sordu:

— Yanılmıyorsam, geçen gece eve bir erkekle beraber geldiniz?..

Genç kız içini çekerek:

— «Ben de onu önce erkek zannetmişim ama, yanılmışım!..» diye cevap verdi.

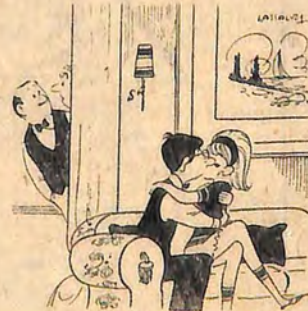
Nerede buldun?

Zengin bir adam, bir akşam gazinolardan birine kolunda son derece güzel bir kızla girdi. Barda içki içerlerken bir arkadaşı yaklaşıp:

— Tebrik ederim, bu yavruyu nerede buldun? diye sordu.

Zengin adam güldü:

— Pek doğrusunu söyleyemiyecğim... Bir yerlerde cüzdanımı açmıştım, yanımda peydah oluverdi, diye cevap verdi.

— Oğlumuz seksoloji okumaya başladığından beri eve vazife getirmeye başladı.

Yıldırım aşkı!

Mösyö ve madam Mac Adam oturma odasında iken birdenbire içeriye oğulları girer:

— Anne, baba, der, komşunun kızıyla evlenmek istiyorum.

— Onu ne zamandan beri seviyorsun? diye babası sorar.

— Bu gün, öğleden beri. Bu bir yıldırım aşkı, baba!...

— Çabuk her şeyi anlat, der annesi.

— Az önce ona kapılarının önünde rastladım. Ve beraber sinemaya gitmeyi teklif ettim. Bana ne cevap verdi biliyor musunuz? «Gelirim ama, kendi bilet paramı vermek şartıyla!»

Borç

Terziye giden bir İskoçyalı:

— Oğlum size dört sene evvel bir elbise yaptırmış, parasını vermemiş. Bunu yeni öğrendim, doğru mu? diye sorar.

— Evet mösyö, doğrudur... Parayı ödemeye mi geldiniz?

— Hayır... Aynı şartlar altında bana da bir elbise yapar mısınız diye sormaya geldim.

— Sevgili meslekdaşım, şu anda çok sevimli bir iş üzerindeyim!

Yer

Octave otobüste tek boş yere aceleyle oturdu. Ama onunla hemen hemen aynı zamanda arabaya giren kucakında bebekli bir kadın vardı.

Herkes ters ters Octave'a bakınca:

— İyi, iyi, dedi. Ben anneyi dizlerime oturturum. Çocuğu kim alacak?

İntikam

Zayıf, çelimsiz bir banka memuru, o akşam eve her zamankinden erken dönünce karısını güçlü kuvvetli bir erkeğin kolları arasında buldu.

Zavallı koca, adanın bir kenara bıraktığı semsiyeyi dizine vurup kırdıktan sonra, hırsla:

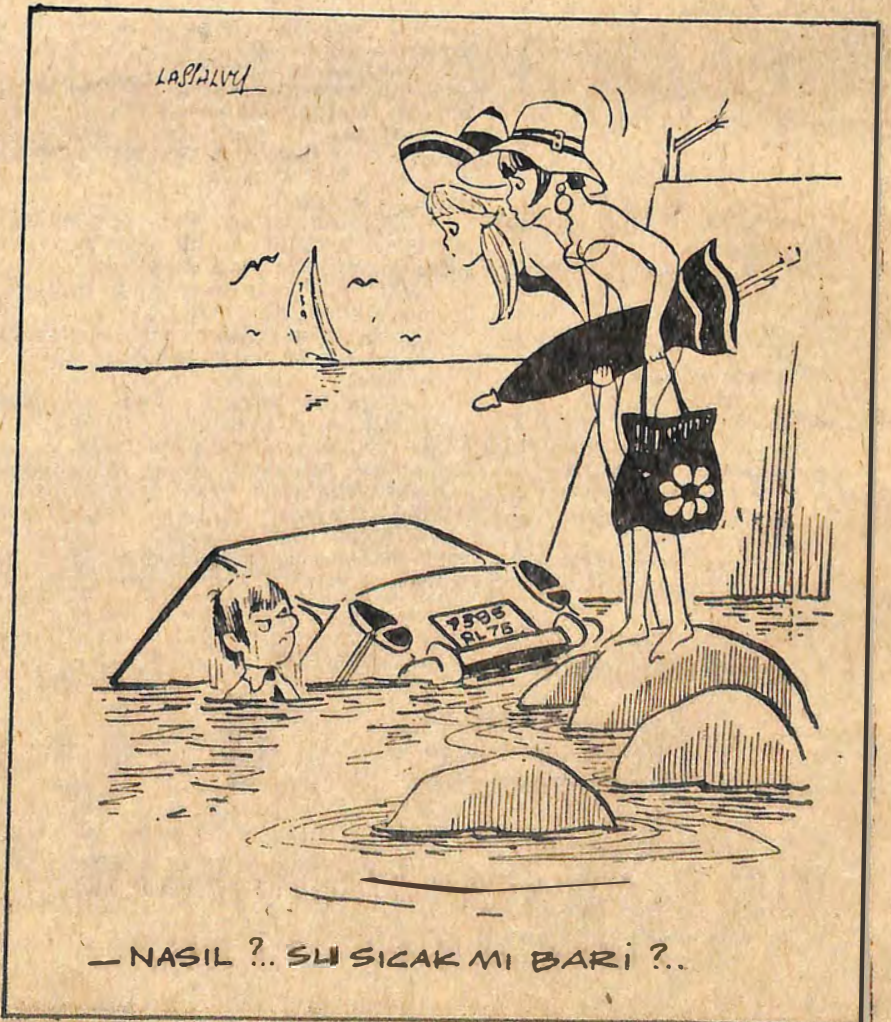
— İnşallah yağmur yağar da görürsün gününü!

Dedi.

DÜNYA KARIKATÜRLERİ

— 0000 !.. ÇOK MODASI GEÇMİŞ TAVLAMA ÜSULÜ !..

Güven Güzel, sarp yollar-
daki seyyar dükkânına gü-
veniyor.

Ekmek parasını tekerlekler üzerindeki dükkânından çıkarıyor!

Güven Güzel'in işini döndürebilmesi, dört tekerleğin aksamadan dönmesine bağlı...

"Dağ bana gelmezse, ben dağa giderim" diyen hikâye kahramanı gibi, resimdeki minibüs de, çarşıya inme fırsatı bulamayan köylü vatandaşların ayağına çarşayı götürüyor.

İğneden ipliğe, kumaştan terliğe kadar her çeşit tuhafiye eşyası ile dolu olan bu gezici dükkânın dağları aşarak yaptığı yolculuk, çok önemli bir şarta bağlı: Hangi kasabada pazar kurulmuşsa, o

kasabaya mutlaka zamanında yetişmek... Güven Güzel, minibüsündeki en küçük bir arızanın bir günlük "ekmek parası"na mal olacağını biliyor ve arabanın bakımı ile bizzat meşgul oluyor. Lâstiklerine gelince, Fisk kullanıyor. Hep Fisk... Emniyetli lâstik.

Sizin işinizde de yarım saatlik bir gecikme, bütün bir iş gününün kaybına sebep olabiliyorsa, Fisk'e güveniniz.

FISK demek... Emniyet demektir!

FISK

LASTİKLERİ

Aklaka

